

บทนำ

ในคำคืนอันแสนสงบ ผืนฟ้ามีดสนิทไรซึ่งแสงจากดวงจันทร์ นกกลางคืนบินว่อนเปล่งเสียงระงมไปทั่ว คล้ายร้องเตือนถึงเหตุการณ์ร้ายทั้งหลายที่กำลังจะเกิดขึ้น

ท่ามกลางความมืดมิดแห่งเมืองหลวง ตำแหน่งหลังหนึ่งยังคงมีแสงไฟสว่าง ตำแหน่งหลังนั้นประดับตกแต่งอย่างหรูหราวิจิตร สมกับเป็นตำแหน่งจอร์จทายาทแห่งแคว้นเลี้ยงจีน

ภายในห้องปรากฏร่างของสตรีนางหนึ่ง ใบหน้างดงามจับจิตมีอาจลึมเลือน นางสวมอาภรณ์สีขาวไร้ลวดลายใดๆ ผมดำยาวแผ่สยายไร้การเกล้ารวบ ดวงตากลมโตดูเลือนลอยและว่างเปล่า กระนั้นก็หวนล้าตั้งมีเวทมนตร์สะกดทุกคนที่ได้แลสบ

นางยืนอยู่เบื้องหน้าโต๊ะหนังสือซึ่งทำจากไม้มะค่าทาสีดำ ประดับด้วยไข่มุกเม็ดโตรอบโต๊ะ ลงยาลวดลายตามขอบด้วยสีทอง บนโต๊ะมีกระดาษแผ่นหนึ่งวางอยู่

‘หนังสือหย่า’

ประตูห้องเปิดออก บุรุษร่างสูงใหญ่สวมชุดสีขาวปักลวดลายกิเลน

ทะยานฟ้าด้วยด้ายสีทอง เขาเดินผ่านนางอ้อมมานั่งลงที่โต๊ะ ใบหน้าหล่อเหลา ละครุ่นไร้อารมณ์ใดๆ ทำทางสูงส่งพาให้แลคล้ายเทพเซียนเสียยิ่งนัก ดวงตา ไต่ยาวเรียวทอดมองไปยังสตรีเบื้องหน้า

“ถึงเออร์ ข้า...ขอโทษ”

ไร้ซึ่งถ้อยคำใดๆ เอื้อนเอ่ย หลาหลันแต่อกุ้ยถึงเพียงแค่มินหันมอง ท้องฟ้าด้านนอก แววดาของนางว่างเปล่าและล่องลอย ดวงตากลมโตเคลื่อน ปิดลงช้าๆ

“ขอโทษ...ขอโทษเช่นนั้นหรือ...ช่างง่ายตายเสียจริง!”

ความรู้สึกเจ็บหน้าอกเข้าใจมจู่ หญิงสาวชวนเซคล้ายจะล้ม แต่บุรุษ ผู้นั้นปรารถนาเข้ามาประคองรับทันเวลา แววดาหนึ่งเรียบเมื่อครู่เจือด้วยความ ห่วงใย เพียงลมพัดผ่านแววดาคู่นั้นก็หนึ่งสงบเย็นซาเช่นเดิม

“ขอบพระทัยเพคะ”

“เจ้าพึ่งหายดี มานั่งด้านในดีกว่า ตากลมไปจะป่วยใช้อีก”

ลมคือนั้นแรงนัก เปล่งเสียงโหยหวนไปทั่ว พาให้นึกถึงสตรีผู้ถูกทรมาณ เสียงนั้นไม่ต่างจากการกรีดร้องราวกับบ้ำคลั่งเสียสติ หึ่งน่ากลัว สยดสยอง และแสนเศร้าโศกสลด ทั้งปวดร้าวไม่ต่างจากสตรีที่กำลังจะหย่า

“หม่อมฉันยืนรอได้” ผู้ถูกประคองยื่นกายออกจากวงแขนแข็งแกร่ง

วงแขน...ที่ครั้งหนึ่งเคยช่วยชีวิตนางไว้

วงแขน...ที่เคยอุ้มนางข้ามกระถางไฟในวันแต่งงาน

วงแขน...ที่เคยโอบกอดปลอบโยนยามฝันร้าย

“ถึงเออร์ อย่างไรก็ตามเราสองก็เคยเป็นสามีภรรยา ถ้ามีเรื่องเดือดร้อน เจ้ามาหาข้าได้ทุกเมื่อ”

หลาหลันแต่อกุ้ยถึงกะพริบตาถี่ ชับไถ่น้ำตาที่เริ่มเอ่อล้นคลอจักษุ ไร้แล้ว...สามีภรรยา นับจากคือนั้นไปทุกสิ่งจะกลายเป็นเพียงภาพฝัน นับจากนี้ สามีของนางจะกลายเป็นสามีของสตรีอื่น ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มแย้มหยันต่อ โชคชะตา

สัญญารักชั่วนิรันดร์...

แล้ววันนี้เป็นเช่นไรเล่า...

เขากำลังจะหย่ากับนางเพื่อไปสมรสกับสตรีอื่น สตรีซึ่งสามารถเป็นฐาน
อุ้มชูเขาสู่บัลลังก์มังกรอย่างมั่นคง

เพียงเพราะนางไม่อาจให้ทัพมองโกลแก่เขาได้แล้ว รักของนางจึงไม่มี
ค่ามากพอจะทำให้นางยืนอยู่เคียงข้างเขาได้

องค์หญิงมองโกลกลายเป็นเพียงสตรีผู้ไร้ประโยชน์สำหรับพระสวามี...
เมื่อไม่มีประโยชน์ย่อมถูกเหยียดทิ้ง...ทิ้งขว้างไม่ต่างจากนางเป็นเพียงเศษขยะ
ไร้ค่า

มือขาวเนียนราวกับหยกทาบลงบนหน้าอก คือเรียวขมวดเล็กน้อย
เจ็บ...เจ็บประหนึ่งถูกบดขยี้หัวใจ ราวกับถูกแล่นเนื้อที่ละชิ้น ราวกับเข็มทับหมื่น
เล่มค่อยๆ แทะทะลุกล้ำเนื้อ

เสียงเคาะบอกโมงยามดั่งขึ้น ต้นยามโผล่¹ อันหมายถึงล่วงเข้าวันใหม่
วันใหม่...

วันที่นางอายุครบยี่สิบปี ไซ้แล้ว...ยี่สิบปี

หลาหลันตอกย้ำถึงจุดคิดถึงเรื่องคำสาปขึ้นมาอย่างไม่ทันสายปลาย
เหตุ บิดาของนางเคยกล่าวว่า หากนางอายุยี่สิบปีและยังมีชีวิตอยู่รอด คำสาป
นั้นจะสูญสลาย คำสาปนั้นคงสิ้นฤทธิ์แต่เพียงเท่านี้ แต่นี่ต่อไปแม้ไม่มีชะตา
แห่งบุรุษเกื้อหนุน นางก็คงมีเป็นอันใดแล้ว

“ขอรัชทายาทลงพระนามในหนังสือหย่าให้หม่อมฉันด้วยพะคะ”

วาทะที่เปล่งออกมาแผ่วเบาราวกับพยุพูน ปลายเสียงสั้นเครือ ริมฝีปาก
บางเล็กแหม่มจนเป็นเส้นตรง มือกำแน่นจนแลเห็นเส้นเลือดน้อยใหญ่ขึ้นปูดโปน
ที่หลังมือ เล็บจิกลงกลางฝ่ามือ หมายให้ความเจ็บปวดช่วยเตือนสติประคอง

¹ ยามโผล่ คือช่วงเวลาระหว่าง 01.00 - 02.59 น.

ร่างยืนหยัดไว้ ทั้งที่ภายในกำลังแหลกสลายทีละน้อย

รัชทายาทระบายนมหายใจหนักยาว ปล่อยมือจากที่นอนแขนเรียวเดิน กลับไปนั่งประจำที่ หยิบพู่กันหยกขึ้นมา มือใหญ่ชะงักค้างอยู่เหนือหนังสือ หย่า ดวงตาเรียวยาวจ้องอยู่ที่เนื้อหา

เนื้อหาที่เขาอ่านมาแล้วนับร้อยรอบ

เนื้อหาอันบ่งบอกถึงการสิ้นสุดความเป็นสามภรรยาระหว่างจางไปหลง รัชทายาทแห่งแคว้นเลี้ยงจิน กับเหล่าหลันต่อก๊วยถึง พระชายาเอก องค์หญิง แห่งมองโกล

ดวงตาคู่ นั้นปิดลง หวนคิดถึงวันแรกที่ได้พบ คินแรกที่เข้าหอ ภาพรอยยิ้มและความสุข ภาพหยาดน้ำตาและความเสียใจของนาง...นางที่เขารัก ปานดวงใจ

“ลงพระนามเถอะเพคะ”

จางไปหลงเงยหน้ามองพระชายา ทอดมองอยู่ชั่วอึดใจ ในที่สุดพู่กัน ก็ขยับ หยิงสาวมองตามปลายพู่กัน

อักษรตัวแรกจดลงพร้อมกับความเจ็บปวดราวกับมีตะกั่วแทงทะลุ หัวใจนาง

อักษรตัวที่สองเจ็บราวจุกแน่นราวกับกระตุกถูกบีบป่น

อักษรตัวที่สามราวกับวิญญูณกำลังหลุดสลาย

สิ้นสุดแล้วความเป็นสามภรรยา ด้ายแดงที่ผูกมัดเราสองขาดสะบั้น หมดวาทสนาต่อกันเพียงเท่านี้

เหล่าหลันต่อก๊วยถึงยอบกายเคารพ รับหนังสือหย่ามาแนบไว้ที่อก ประคองมันด้วยความทะนุถนอมราวกับสิ่งนี้มีใช้เครื่องทำลายความเป็นคู่ครอง นางหันหลังเดินจากไปพร้อมหัวใจที่แหลกสลายตั้งธูลีดิน น้ำตาหยาดได้เฝ้าแสบ แก้มเนียน

‘วาสนาของข้ากับท่านจบสิ้นลงแล้ว’

อดีตพระชายาเงยหน้ามองท้องฟ้า ในความมืดมืดปรากฏดาวดวงหนึ่ง

ดาวดวงนั้นทอแสงเรืองรองสว่างไสว เพียงชั่วพริบตาแสงนั้นก็หม่นลงพร้อม กับแปรเปลี่ยนเป็นสีเลือด ก่อนจะค่อยๆ ไน้มตกและสูญสลายหายไปกลาง อากาศ

“ถึงถึง”

หญิงสาวหันไปตามเสียงเรียก อดีตพระสวามีก้าวเข้ามา มือใหญ่คู่นั้น ค่อยๆ คลุมผ้าคลุมสีชาวลงบนร่างระหง ผ้าคลุมผืนนี้ปักด้วยไหมทองคำ ลายดอกโบตั๋น ประดับด้วยไข่มุกสีชมพูอ่อนเสมอกันแทบทุกเม็ดแทนกลีบ ดอก หยกจักรพรรดิเขียวมรกตแทนใบ ด้านในบุด้วยขนจิ้งจอกเงิน มีต้อง อย่ยกั้รู้ว่าผ้าคลุมผืนนี้ค่าควรเมืองเพียงใด

เรื่องนี้เล่าขานกันไปทั่วแคว้น รัชทายาทออกกำลังจิ้งจอกเงินเพื่อนำมาทำ ผ้าคลุมให้พระชายาที่รัก เหล่าสตรีทั่วเมืองหลวงล้วนต้อกชกกลม ใฝ่ฝันใน วาสนาขององค์หญิงมอญไกล

เหตุใดเธอสามีของนางจึงรักนางเช่นนี้ รักและหลงทั้งที่นางผ่านการ สมรสมาถึงห้าครั้ง

หลากหลายแต่ก็ถึงกำแพงน้ำเน้น ปรายตามองไข่มุกสีชมพูอ่อนน้ำดีเป็น มันเงาแวววาว เมื่อก่อนนางเคยรักผ้าคลุมผืนนี้มาก ผ้าคลุมคล้ายความรักที่ คอยโอบล้อมนางไว้

ทว่าวันนี้ผ้าคลุมผืนนี้คล้ายเครื่องตอกย้ำถึงการทรยศและคำโกหก!

นางเหวี่ยงผ้าคลุมออกจากร่าง ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น แค้นอย่างไม่อาจหา คำใดเปรียบ ความเจ็บปวดเล่นจับชั่วคราวใจ โสตประสาทแว่วเสียงบางสิ่ง ภายในแต่กระเบิด กลิ่นโลหิตลอยขึ้นนาลิก ลำคอเพื่อนชมเริ่มรับรสความของ เลือดซึ่งตันทะลักไหลหลั่งออกมาผ่านทวารทั้งห้า

“ถึงเออร์ ถึงเออร์!”

จางไปหลงเข้าประครองร่างอดีตพระชายา ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความ ตกใจ ร่างบางในอ้อมอกพยายามดันขาให้ออกห่าง ทว่าเร็วแรงทั้งหลายคล้าย จะพากันละลายหลังไหลออกมาพร้อมโลหิต

“เป็นไปไม่ได้ ตอนนียามโหว่แล้ว เจ้าสมควรจะปลดอภัย หมอหลวง หมอหลวง ตามหมอหลวง” เสียงนุ่มแปรเปลี่ยนเป็นกริ้วกราดตะโกนลั่น เหล่าชั้นที่และนางกำนัลที่ได้รับคำสั่งให้เฝ้ารอบนอกพากันวิ่งวุ่นเข้ามา ทว่า ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปใกล้ ได้แต่หมอบคุกเข่ารออยู่ห่างๆ

ชุดสีขาวของอดีตพระชายาเอกแดงฉานไปด้วยเลือด ใบหน้าซีดเผือด ประหนึ่งว่าจะจากลาไปในไม่ช้า

“หมอหลวงอยู่ที่ใด”

“ไปตามแล้วพะคะ” หนึ่งในนางกำนัลกราบทูลเสียงลั่น

จางไปหลงประคองร่างบางแนบोक ใช้นิ้วค่อยๆ ปาดเลือด คิดอย่าง โง่เขลาว่าถ้าช่วยปาดออกเลือดอาจจะหยุดไหล แต่โลหิตนั้นกลับรินหลั่ง ทะลักอย่างไม่มีที่แหว่วว่าจะหยุด ส่งกลิ่นคาวคลุ้งจนเหล่าข้ารับใช้ต้องแยกชายเสื้อปิดจมูก

“ไม่...ไม่ต้อง” เสียงเบาเอ่ยห้ามเมื่อร่างกำลังจะถูกอุ้มเคลื่อนย้าย มือของนางยังกำหนังสือหย่าแน่น ประหนึ่งว่าสิ่งนี้คือสิ่งมีค่าที่สุดในชีวิต

“หมอหลวงกำลังมา ข้าจะพาเจ้าไปรักษาละ เจ้าต้องหาย เจ้าต้องไม่เป็นอะไร”

“ไม่...”

มือเรียวขาวค่อยๆ ยกขึ้นแตะที่แก้มของอดีตพระสวามี แหวดตาที่นางทอดมองเขาเบี่ยมลั่นไปด้วยความรัก ผสานด้วยความแค้น แค้นที่ระเบิดพวยพุ่งผ่านออกมาทางสายโลหิต

“ชั่วชีวิตหม่อมฉัน...ผ่านการแต่งงาน...มาหกครั้ง แต่...มีเพียงพระองค์ที่...เราสองร่วมผูกผม มีเพียงพระองค์ที่หม่อมฉัน...รัก มีเพียงพระองค์ที่...เป็นสามีที่แท้จริง แต่สุดท้าย...”

นางเคঁลเสียงหัวเราะ...เสียงหัวเราะอันกรีดทะลุใจผู้ฟัง เสียงหัวเราะที่เบี่ยมไปด้วยความเศร้าและแค้นเคือง

หลาหลันต่อกัฏยถึงฐหนังสือหย่าขึ้น “สามีภรรยาสิ้นสุดแล้ว...หม่อมฉัน

จะถือหนังสือหาย...เดินทางสู่ปรโลก...ไปกับหม่อมฉัน แม้แต่พญามัจจุราช
ยัง...ต้องรู้ หม่อมฉัน...ไม่ขอ...เป็นภรรยาพระองค์อีก”

ดวงตากลมโตเริ่มว่างเปล่า นิ้วเรียวยาวชี้ไปยังอดีตชายคนรัก กลั่นใจ
เปล่งเสียงสุดท้ายหนักแน่น

“เกิดชาติภพหน้า หม่อมฉันจะไม่มีวัน...รักพระองค์อีกแล้ว”

จางไปหลงนั่งค้างราวกับถูกแช่แข็ง ทันทีที่ดวงตากลมโตปิดลง...หัวใจ
ของเขาก็แหลกสลายตามไปด้วย

เขาประคองกอดร่างสตรีอันเป็นที่รักไว้แนบอกร น้ำตาแห่งบุรุษรินไหล
อย่างไม่คิดหักห้าม นัยน์ตาดำสนิททอดมองไปไกลแสนไกล มือใหญ่ลูบไล้
แก้มเนียนซิดขาวของอดีตพระชายาผู้วายชนม์ด้วยความทะนุถนอม เกรงว่า
ถ้าแรงไปนางจะสูญสลาย

ภาพนั้นสร้างความโศกสลดให้ผู้พบเห็นยิ่งนัก ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ
บังเกิด ความเงียบอันน่ากลัวเข้าปกคลุมในทุกพื้นที่ตำหนักรัชทายาท

รุ่งอรุณวันใหม่มาเยือนพร้อมกับข่าวดังสะท้านเมืองหลวง อดีต
พระชายาลิ้นแล้ว ส่วนสาเหตุนั้นทั้งไว้เป็นปริศนา

บ้าง...ก็รำลึกกันว่านางเสียใจจนอกแตกตายยามถูกหย่า

บ้าง...ก็รำลึกกันว่านางถูกยาพิษ อันเป็นคำสั่งจากว่าที่พระชายาคนใหม่

บ้าง...ก็รำลึกกันว่านางปลิดชีพตนเองด้วยแพรขาว

และบ้าง...ก็รำลึกกันว่า...รัชทายาทเป็นผู้ปลิดชีพนางด้วยมือของ
พระองค์เอง

หนึ่ง

กำเนิดแห่งนาง

หุบเขาเร็นลับตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของแคว้นซาน แยกตัวเป็นเอกเทศไม่ต้องรับคนนอก คนในออกเฉพะยามจำเป็น ทางเข้ามากไปด้วยค่ายกล ยังมีสัตว์ร้ายอันตรายที่จ้องจะล่าเหยื่อ ทำให้ไม่มีผู้ใดกล้าคิดที่จะเสี่ยงชีพเข้าไป

เสียงเล่าเรื่องราวเจ้าหุบเขามีนามว่าเหลียนหลิง สืบทอดดวงตาพยากรณ์มาจากเหลียนฉี อดีตนักพรตที่หายตัวไปจากแคว้นเลียงจินเมื่อสองร้อยปีก่อน เหลียนหลิงหยั่งรู้ฟ้าดิน พยากรณ์ได้ราวกับมีสมุทธะตามนุษย์อยู่ในมือ

เขามีภรรยานามว่าถงเหมยฮวา กล่าวกันว่านางคือหมอเทวดาหมวกขาว ออกเดินทางรักษาคนไปทั่วโดยไม่เรียกร้องค่าตอบแทน ไม่เคยมีผู้ใดได้เห็นใบหน้าแท้จริง เพราะทุกครั้งนางจะสวมหมวกผ้าโปร่งสีขาวปิดบังใบหน้าเอาไว้

เรื่องเล่าขานของสองสามีภรรยากระจายไปทั่วทั้งสี่แคว้น แน่นนอนว่าย่อมเป็นที่ต้องการตัว ทว่าไม่เคยมีผู้ใดฝ่าค่ายกลล่วงล้ำขึ้นไปถึงด้านบนได้ ว่ากันว่าเหลียนหลิงเคยกล่าว...ทางเดียวที่จะได้พบคือมีวาสนาต่อกัน

เหม็นตฤดูปีนี้หนาวจับขั้วกระดูก

ท่ามกลางพายุหิมะกระหน่ำตก เรือนหลังหนึ่งวุ่นวายไปด้วยบ่าวไพร่เดินสวนกันขวักไขว่ เสียงกรีดร้องของสตรีดังมาจากด้านในเป็นระยะๆ บุรุษรูปงามท่าทางองอาจเอามาถือไฟลหลังเดินไปเดินมารอคอยอยู่ด้านนอก ดวงตาที่เคยหนึ่งสงบเบี่ยมไปด้วยความกังวล ตามด้วยเสียงถอนหายใจหนักและยาว

หนึ่งก้านธูปต่อมา พายุหิมะหยุดลงอย่างน่าอัศจรรย์ กลิ่นหอมแปลกประหลาดซจรกระจายไปทั่ว ท้องฟ้าสีฟ้าอ่อนไร้หมู่เมฆ ปรากฏรังกินน้ำสี่เส้นจากสี่ทิศพัดไขว่กันคร่อมหลังคาเรือน

เสียงทารกน้อยแผดร้องดังก้อง ประตูห้องถูกผลักออกพร้อมกับร่างอวบอิมของหมอต้าแ้วัยกลางคนเดินออกมาส่งข่าวด้วยใบหน้าเข้มขึ้น

“เป็นธิดาเจ้าคะเจ้าหุบเขา”

เหลียนหลิงยิ้มโล่งกริบพุ่งตรงเข้าไปในห้อง ด้านในมีอ่างน้ำวางเรียงอยู่สี่ใบ สาวใช้ขอบตัวเคารพแล้วพากันทยอยยกอ่างน้ำออกไป ประตูห้องปิดลง เหลือเพียงเขากับหญิงสาวท่าทางอ่อนแรง แต่ใบหน้าดงามนั้นแย้มยิ้มหนึ่งเอนหลังพิงพนักเตียง ในอ้อมอกมีทารกน้อยหุ้มไว้ด้วยห่อผ้าสีแดงสด

“เป็นอย่างไรบ้างสุหยิน” มือใหญ่ปาดเม็ดเหงื่อบริเวณโหนกของสตรีคูชีวิต

“ข้าสบายดี ท่านพี่...เราได้ลูกสาวเจ้าคะ”

ลูกสาวซึ่งอยู่ในอ้อมอกตฤดูส่งให้บิดาเซยชม เหลียนหลิงเอียงคอมองทารกน้อย รับมาไว้ในอ้อมอกด้วยหัวใจเต้นระทึก มือค่อยๆ เปิดผ้าออก จับมือเล็กกระจริตขึ้นมาเพ่งพิจารณา โดยเฉพาะที่นิ้วก้อยข้างขวา

เส้นวงแดงหกเส้นปรากฏเรียงกันชัดเจน!

“ก๊วยถึง” เสียงหัวค่อนข้างลั่น “ให้นางชื่อว่าก๊วยถึง...เหลียนก๊วยถึง”

เหลียนก๊วยถึงถูกส่งคืนให้มารดา สุหยินรับบุตรธิดามาแนบอก ใช้นิ้วเรียมนนเหยียดแก้มเนียนขาวเบาๆ

“ถึงเออร์ ถึงเออร์ของแม่”

ในขณะที่แม่ลูกหยอกล้อกัน เหลียนหลิงลุกขึ้นเดินแยกไปยังห้องหนังสือข้างๆ ถัดจากห้องนอน ชั้นหนังสือดีตำราจตุรภพมากมาย ข้างชั้นมีภาพวาดบุรุษผู้หนึ่ง ดวงหน้ามีส่วนคล้ายคลึงกับเขา บ่งชัดว่าเป็นบรรพบุรุษตระกูลเหลียน

ชายหนุ่มเล็กภาพวาดขึ้น ด้านหลังมีช่องช่องหนึ่ง ในช่องนั้นมีกล่องไม้ขนาดกลางทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส เขาหยิบออกมาเปิดดู ด้านในมีกำไลหยกหิมะอัคคี

กำไลหยกหิมะอัคคีเป็นหยกศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่เขาเรนลับ เหลียนฉีเป็นผู้ค้นพบเมื่อสองร้อยปีก่อน ทุกคืนวันเพ็ญจะต้องนำไปสวดอาบแสงจันทร์บนแท่นบวงสรวงสวรรค์ มีอำนาจในการผสานฟ้าดิน สามารถใช้เปิดประตูสวรรค์ให้เชื่อมต่อกับประตูโลกมนุษย์ได้

วงหยกสีเขียวใสราวกับแก้ว ด้านในมีลวจากฎเขาไฟของเมื่อสองร้อยปีก่อนไหลเวียนวนอยู่ นอกจากกำไลหยกยังมีตลับหยกหงส์โลหิตสีแดงสด ตัวตลับเป็นทรงกลมขนาดเท่ากำมือ หยกสีแดงฉานสดดั่งโลหิต ในเนื้อหยกมีเส้นฝอยเล็กๆ แผ่กระจายคล้ายเส้นเลือดเต็มทั่วทุกอณู ใต้ตลับมีหนังแพะค่อนข้างเก่าหนึ่งผืน

เหลียนหลิงหย่อนกายนั่งลงบนเก้าอี้ ใช้นิ้วแตะกำไลหยกแล้วปิดเปลือกตาลงช้าๆ ความลับตระกูลเหลียนซึ่งถูกถ่ายทอดสืบมาดั่งก้อนในสมอง

สองร้อยปีก่อน มีนักพรตรูปหนึ่งนามว่าเหลียนฉี ช่องเกี่ยวกับตำนานจักรัชทายาทแคว้นเลี้ยงจิงกับองค์หญิงมองโกล เขาเป็นผู้ทำพิธีผสานโลหิตผูกชะตาข้ามภพให้แก่องค์รัชทายาทกับอดีตพระชายาผู้สิ้นชีพ ก่อนที่รัชทายาทจะอุ้มร่างไว้วิญญานของสตรีอันเป็นที่รักกระโดดลงไปใ้ในหุบเหวซัวหนิรันดร์ ฮ้องเต้ทรงพระพิโรธยิ่งนัก มีพระบรมราชโองการให้ทหารออกค้นหาลากตัวเหลียนฉีมาประหาร

เหล่าทหารพบเหลียนฉีนั่งสมาธิสงบนิ่งอยู่ที่ปากหุบเหวซัวหนิรันดร์ เขาถูกนำตัวเข้าคุกหลวง และวันรุ่งขึ้นก็หายตัวจากคุกหลวง ท่ามกลางความพิศวง

ของผู้คุม ไร้ร่องรอยปรากฏตัวใดๆ ในแผ่นดิน รวกับว่าชายผู้นี้ไม่เคยมี
ตัวตน ผู้คนเลื่องลือกันไปต่างๆ นานา

ทว่าแท้จริงแล้ว...

เหลียนจีเร้นกายอยู่ ณ หุบเขาแห่งหนึ่ง หุบเขานั้นขนานนามว่าหุบเขา
เร้นลับ อุดมพร้อมด้วยพืชพันธุ์อาหารและสมบัติล้ำค่ามากกว่าท้องพระคลัง
เหลียนจีลีจากจากการเป็นนักพรตและแต่งภรรยา หนึ่งปีต่อมาได้บุตรชาย พร้อม
กำหนดข้อความลับประจำตระกูล

“หากวันใดตระกูลเหลียนให้กำเนิดบุตรสาว ขอให้ดูที่นิ้วก้อยข้างขวา
ของนางเป็นที่แรก ถ้านางมีเส้นวงแดงทวง ให้ตั้งนามนางว่ากู่ยถึง หน้าที่ของ
เจ้าหุบเขาเร้นลับคือการปลดพันธนาการหาคู่ครองให้แก่นาง”

ข้อความสืบทอดมีเพียงเท่านี้ หาได้มีคำอธิบายอื่นใด แต่ทายาททุกรุ่น
ล้วนส่งต่อคำสั่งเสีย สองร้อยปีต่อมา...

ในที่สุดนางก็ถือกำเนิดขึ้น...

รถม้าคันใหญ่สีน้ำตาลแดงลากเลื่อนด้วยอาชากำยำสีขาวปลอด

เคลื่อนตัวออกจากปากทางหุบเขาเร้นลับ จุดหมายปลายทางคือเมืองหลวง
แคว้นซ่าน ภายในรถมีสตรีวัยกลางคน ดวงหน้างดงามอ่อนโยน สวมอาภรณ์
ที่ตัดเย็บจากไหมเนื้อดีสีชมพูอ่อน มือเรียวโอบเด็กหญิงตัวน้อยที่สวมชุดสีเแดง
ผมดำขลับเกล้ามวยซาลาเปาสองข้าง ผู้ร้อยด้วยเส้นไหมกุลีขาวเป็นมันวาว
ดวงหน้างดงามจิ้มลิ้มหมดจด ตากลมโตงามล้ำล้อมกรอบด้วยเพขนตาหนา
ยาว จมูกโต่งปลายร้นบ่งบอกถึงความดี ปากเล็กแดงประหนึ่งผลอิงเถา²

² ผลอิงเถา คือผลเชอร์รี่

“เราจะไปเมืองหลวงกันหรือเจ้าคะ” เสียงใสเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น แวดตาแฝงความตื่นเต้น

มารดาพยักหน้า “ใช่แล้วลูก วันนี้วันเกิดถึงเออร์ แม่จะพาคุณไปไหว้พระ”

เหลียนกั๋วถึงวัยเจ็ดขวบลุกขึ้นเคลื่อนกายไปเกาะหน้าต่างรถม้า มือเล็กขวาดึงหิมะต้นฤดูเปิดผ้าม่านหน้าต่าง เท้าคางอยู่กับขอบไม้ นัยน์ตาสีน้ำตาลระยิบระยับแวววาว ครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางได้ก้าวเท้าออกจากเขตหุบเขาเร้นลับ

“มานั่งดีๆ มาลูก เดี่ยวจะเวียนหัวเอา” มารดาเรียกพร้อมกับเอื้อมมือไปรั้งเอวเล็ก ยกเจ้าของร่างน้อยมานั่งตัก มือนั้นเคลื่อนไปลูบศีรษะบุตริสุดรักแผ่วเบา นัยน์ตาสีดำสนิทเปี่ยมไปด้วยความรัก

“ท่านแม่เจ้าคะ เมืองหลวงอีกไกลไหมเจ้าคะ”

“ราวหนึ่งชั่วยาม³ จ๊ะลูก”

ความโคลงเคลงของรถม้าทำให้ผู้ที่นั่งเป็นครั้งแรกเกิดอาการเวียนหัวมือเล็กกุมปิดปาก อาหารในกระเพาะเขยื้อนเคลื่อนขึ้นมาจากที่ลำคอ

“ท่านแม่เจ้าคะ ลูกเวียนหัว”

ถงเหมยฮวาประคองลูกสาวให้นอนหนุนตัก ใช้ผ้าเช็ดหน้าค่อยๆ ซับเหงื่อเม็ดเล็กซึ่งผุดซึ่มขึ้นที่หน้าผากนูนเกลี้ยง

“นอนพักสักหน่อยนะลูก จะได้ดีขึ้น”

ดวงตากลมโตปิดลงอย่างว่าง่าย และผล็อยหลับไปตามธรรมชาติ รถม้าเคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ สองข้างทางเป็นป่าไม้เขียวขจี อาซาชาวอ้วนพีควมนำลากรถมุงตามเส้นทางที่ผู้บังคับกำหนด กระทั่งเข้าสู่เขตหุบเหวซ้วนินันด์ร์ด้านข้างเป็นหุบเหวลึกจนไม่อาจหาที่สิ้นสุด

จุดนี้เป็นทางแยก ตรงขึ้นไปคือทางไปสู่แคว้นเลี้ยงจิน เลี้ยวซ้ายคือทาง

³ หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

สู่เมืองหลวงแคว้นซาน ความเร็วรถม้าชะลอลง เพิ่มความระมัดระวังในการ บังคับมากขึ้น ค่อยๆ ตีวงเลี้ยวซ้าย

ทันทีที่รถม้าเคลื่อนผ่านกึ่งกลางของหุบเหว ร่างเล็กซึ่งนอนหลับอยู่ก็ กรีดร้อง หยาดน้ำตาไหลอาบแก้ม มือไขว่คว้าหาบางสิ่งในอากาศ

ภาพชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมชุดสีขาวอุ้มสตรีใบหน้าขาวซีดสวมชุด สีขาวเช่นเดียวกันกระโดดลงหุบเหวแวบผ่านเข้ามาในหัวแห่งการหลับไหล แรงตกจากที่สูงทำให้เหลียนกู่ยถึงถีบเท้าออกไป หัวใจเต้นรัวราวกับจะหลุด ออกจากร่าง

ถงเหมยฮวาอดร่างเล็กของลูกไว้แน่นกลางเข่าแขน “ถึงเออร์ ถึงเออร์ ถึงเออร์ลูก”

แววตาของมารดาฉายชัดความร้อนรน รถม้าหยุดลงพร้อมกับประตู เปิดออก เหลียนกู่ยหลังชะโงกหน้าเข้ามา แววตาหวาดหวั่นไม่ต่างกัน

“ฮูหยิน ถึงเออร์เป็นอันใด”

เหลียนกู่ยถึงเบิกตากว้าง สะดุ้งเฮือกตื่นจากภาพและความรู้สึกนั้น แขนเรียวกเล็กโอบกอดมารดาแน่น ความรู้สึกและภาพเมื่อครู่ช่างชัดเจนนัก ราวกับว่ามันเกิดขึ้นจริง

“ท่านแม่ ลูกฝันร้าย”

ถงเหมยฮวาปาดน้ำตาให้บุตรสาว ลูบแผ่นหลังปลอบโยน “ไม่เป็นไร แล้วลูกรัก อีกนิตก็ถึงเมืองหลวงแล้ว”

คำว่าเมืองหลวงคือยาปลอบโยนชั้นดี เด็กน้อยที่ร้องไห้อยู่หยุดสะอื้น ดวงตากลมโตกะพริบถี่

“ไม่เป็นไรแล้วนะลูก อีกครึ่งชั่วโมงก็ถึงแล้ว”

เหลียนกู่ยหลังลูบศีรษะเล็กแล้วหันกลับไปบังคับรถม้าตามเดิม รถเคลื่อน ตัวออก พร้อมกับที่เหลียนกู่ยถึงเปิดผ้าม่าน แลเห็นปากเหว แค่มองก็ หวาดเสียวจนร่างสั่น ความรู้สึกหิวๆ ปกคลุมทั่วร่าง เสียงเสียงหนึ่งดังในหู

“ถึงถึง” เสียงเรียกนั้นเปี่ยมด้วยความรักและโหยหา คนถูกเรียกลุกขึ้น

ยื่น กวาดตารอบด้านเพื่อมองหาว่าเสียงนั้นมาจากทิศทางใด

“นั่งลงนะลูก เดี่ยวจะลืมนะ”

“เมื่อครู่ท่านแม่เรียกลูกกรีเปล่าเจ้าคะ”

ถงเหมยฮวาส่ายหน้า “เปล่านี่ลูก”

“แต่ลูกได้ยินเสียงคนเรียกชื่อลูก”

“อาจจะเป็นเสียงสะท้อน เพราะเมื่อครู่เราเพิ่งผ่านหุบเหว และรอบด้านก็เป็นภูเขา”

“หุบเหว...หุบเหวนั้นแลดูน่ากลัวเหลือเกินนะเจ้าคะ”

ผู้เป็นแม่ตั้งรติทาน้อยมาตั้งแต่เด็ก แล้วเริ่มถ่ายทอดเรื่องหุบเหวชั่ววินรันดร์ให้ฟังเพียงเล็กน้อย

“หุบเหวนั้นมีชื่อว่าหุบเหวชั่ววินรันดร์ สองร้อยปีก่อน รัชทายาทแห่งแคว้นเลี้ยงจินอุ่มว่างอดีตพระชายาเอกมากระโดดลงหุบเหวปลิดชีพที่นี่”

“ทำไมต้องกระโดดหรือเจ้าคะ”

“เพราะอดีตพระชายาสิ้นชีพ”

“แล้วเหตุใดอดีตพระชายาถึงสิ้นชีพหรือเจ้าคะ”

ผู้ถูกถามส่ายหน้า “เรื่องมันสองร้อยปีมาแล้ว ที่หลงเหลือสืบทอดมาก็เท่าที่แม่เล่าให้ฟัง อดีตพระชายานั้นเป็นองค์หญิงมองโกล อาจจะเป็นเพราะเรื่องราชบัลลังก์กระมัง”

ดวงหน้าจิ้มลิ้มส่ายไปมาค่อนข้างแรงพลางขี้ตา เมื่อครู่มีภาพแวบผ่านแล่นแทรก...

ภาพนั้นคือชายร่างสูงใหญ่สวมชุดสีขาวยุวกองนางหนึ่งสงบ ใบหน้า... เหลียนกู่ถึงคั่นสมองคิด ทำไมกันนะ... ทั้งที่ส่วนอื่นชัดเจนราวกับปรากฏตรงหน้า ทว่าใบหน้าของเขาช่างแสนรางเลือนดังควันหมอก

รถม้าเข้าสู่เขตเมืองหลวง เสียงพูดคุยซื้อขายดังไปทั่ว จุดให้เด็กน้อย
เลิกสนใจกับความรู้อีกรู้สึกและภาพแปลกๆ เกาะหน้าต่างรถ ใช้มือแถมฝ่ามานั้น

ออก

เมืองหลวงเป็นเช่นนี้เอง แลดูคึกคักยิ่งนัก

สองข้างทางเต็มไปด้วยแผงขายของ ยังมีร้านค้าใหญ่ย่อยประดับประดา ตกแต่งสุดฝีมือเพื่อเรียกลูกค้า ทั้งที่วันนี้สมควรเป็นวันหยุด แต่ร้านค้าล้วนเปิดค้าขายเช่นปกติ กลิ่นหอมของอาหารนานาชนิดลอยฟุ้งไปทั่ว เสียงตะโกนเชิญชวนลูกค้าด้วยถ้อยคำบรรยายชวนน้ำลายสอ

รถม้าชะลอจอดลงที่หน้าวัดเก่าแก่แห่งหนึ่ง ถงเหมยฮวาคลุมหมวก ซึ่งมีผ้าโปร่งสีขาวทับลงบนศีรษะบุตรสาว จัดแจงความเรียบร้อยของตนเอง เหลียนหลิงเปิดประตูรถม้าและพวงสองแม่ลูกลงสู่พื้นดิน

เหนือประตูทางเข้ามีป้ายสีแดงสลักอักษรสีทอง 'วัดเพ่ยหยี' บานประตูเป็นสีแดงสด ขอบประตูลงยาตลอดลายคลื่นน้ำสีทอง จากการตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม และจำนวนผู้คนที่มาสักการะบอกชัดว่าเป็นวัดดัง

“คนเยอะจังเลยนะเจ้าคะ”

ถงเหมยฮวาจับมือบุตรสาวแน่น “วัดนี้ขึ้นชื่อเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแม่หนี่วา”

“เจ้าแม่หนี่วา?”

“ชาวแคว้นซานมีธรรมเนียมว่า หากบุตรธิดาอายุครบเจ็ดขวบ ต้องมาทำพิธีสักการะดวงชะตากับเจ้าแม่หนี่วา ขอให้ท่านคุ้มครองชะตาชีวิตให้มีสุขภาพคลอดภัย”

อธิบายพลางจึงมือเล็กเดินเข้าไปด้านใน กลิ่นธูปหอมและควันธูปลอยฟุ้ง เสียงเคาะบั๊กซ็วและเสียงสวดมนต์ดังลอยตามอากาศ อารามหลังใหญ่สีแดง ภายในมีรูปปั้นเทพเจ้ามากมาย หน้ารูปปั้นอัดแน่นด้วยเครื่องสักการะ รูปปั้นเจ้าแม่หนี่วาตั้งอยู่มุมซ้ายของห้อง ใบหน้าเป็นหญิงสาวงดงาม อิมเอิบ ครึ่งร่างท่อนบนเฉกเช่นมนุษย์ ท่อนล่างเป็นหางงูเกล็ดสีเขียวมรกต ประดับอัญมณีระยิบระยับ

“คำนับเจ้าแม่ลิถึงเอ๋อร์”

เหลียนกั๊ยถึงน้อมคำนับสามครั้ง รับรูปสามดอกนำไปปักที่กระถางทองเหลืองขนาดใหญ่ แล้วเดินกลับมาคุกเข่าที่เดิม ด้านข้างมีเด็กหญิงชายรุ่นราวคราวเดียวกับนางกำลังหมอบคำนับไม่ต่างกัน

มือเล็กประนมขึ้น ดวงตากลมโตหลับสนิท “ขอเจ้าแม่เห็นว่าโปรดคุ้มครองดูแลข้าด้วย”

อธิษฐานเรียบร้อยก็คำนับอีกสามครั้ง หันหน้าไปยิ้มกับมารดา “เสร็จแล้วเจ้าคะท่านแม่”

ครอบครัวสกุลเหลียนพากันเดินกลับไปยังรถม้า ยังไม่ทันได้ก้าวขึ้นเหลียนกั๊ยถึงก็กำชายแขนเสื้อบิดา ออกแรงดึงกระตุกพอให้รู้สึก เอ๋ยด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“ท่านพ่อเจ้าคะ ลูก...ลูกอยากเดินตลาด”

เหลียนหลังเหล่ตามองภรรยา ใบหน้างดงามใต้หมวกพยับหนา มีชวเนี่ยนแตะข้อมือผู้เป็นสามี

“อนุญาตเถอะเจ้าคะ วันนี้วันเกิดลูก”

“ครึ่งชั้วยาม”

คำว่าครึ่งชั้วยาม ทำให้คนไม่เคยเดินตลาดกระโดดโลดเต้นดีใจ “ขอบคุณเจ้าคะท่านพ่อท่านแม่”

วันนั้นนอกจากจะเป็นวันคล้ายวันเกิดของเหลียนกั๊ยถึง ยังเป็นวันตั้งจ้อ⁴ กลิ่นบัวลอยน้ำขิงหอมหวานอวลไปทั่ว เด็กหญิงเดินแะร้านโน้นหยุดดูร้านนี้ ทว่าไม่มีครั้งใดที่ร้องขอลสิ่งของจากบิดามารดา

หุบเขารื่นลับมีทุกสิ่งทุกอย่าง จะอยากได้ของที่มีแล้วไปทำไม่กัน

เสียงควมบรรทม้ำด้วยความเร็วสูงดังเข้ามาใกล้ ผู้คนพากันวิ่งหลีกทาง

⁴ วันตั้งจ้อ (ตั้งใจ) คือวันที่ 22 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันที่มีอุณหภูมิต่ำเย็นมากที่สุด มีธรรมเนียมปฏิบัติคือการกินบัวลอย ปั่นบัวลอยสอดไส้เค็มหรือหวาน แล้วต้มในน้ำขิงหรือน้ำตาล

เหลียนหลังตันภรรยาและลูกให้เข้าหลบมุมช่องว่างระหว่างแผงขายเครื่องประดับกับบัวลอยต้มน้ำตาล

เมื่อธำมพ์อันมีตราจวนแม่ทัพปรากฏและเคลื่อนผ่าน เหลียนก็ถึงรับรู้ถึงความปวดร้อบริเวณนี้วก้อยข้างขวา วงสีแดงหนึ่งในั้นปรากฏเด่นชัด เจ็บปวดรวดราวประหนึ่งหอกแหลมที่มแทงหน้าอก ความรู้สึกแปลกๆอัดแน่นใต้ลิ้นปี่ ขาอ่อนยวบจนไม่อาจทรงตัวได้ ทรวดร่างลงไปกองกับพื้น

ภาพภาพหนึ่งและเสียงเสียงหนึ่งแวบเข้ามา

“ถึงถึง...ข้าให้สัญญา ชีวิตนี้จะมีเจ้าเป็นภรรยาเพียงผู้เดียว”

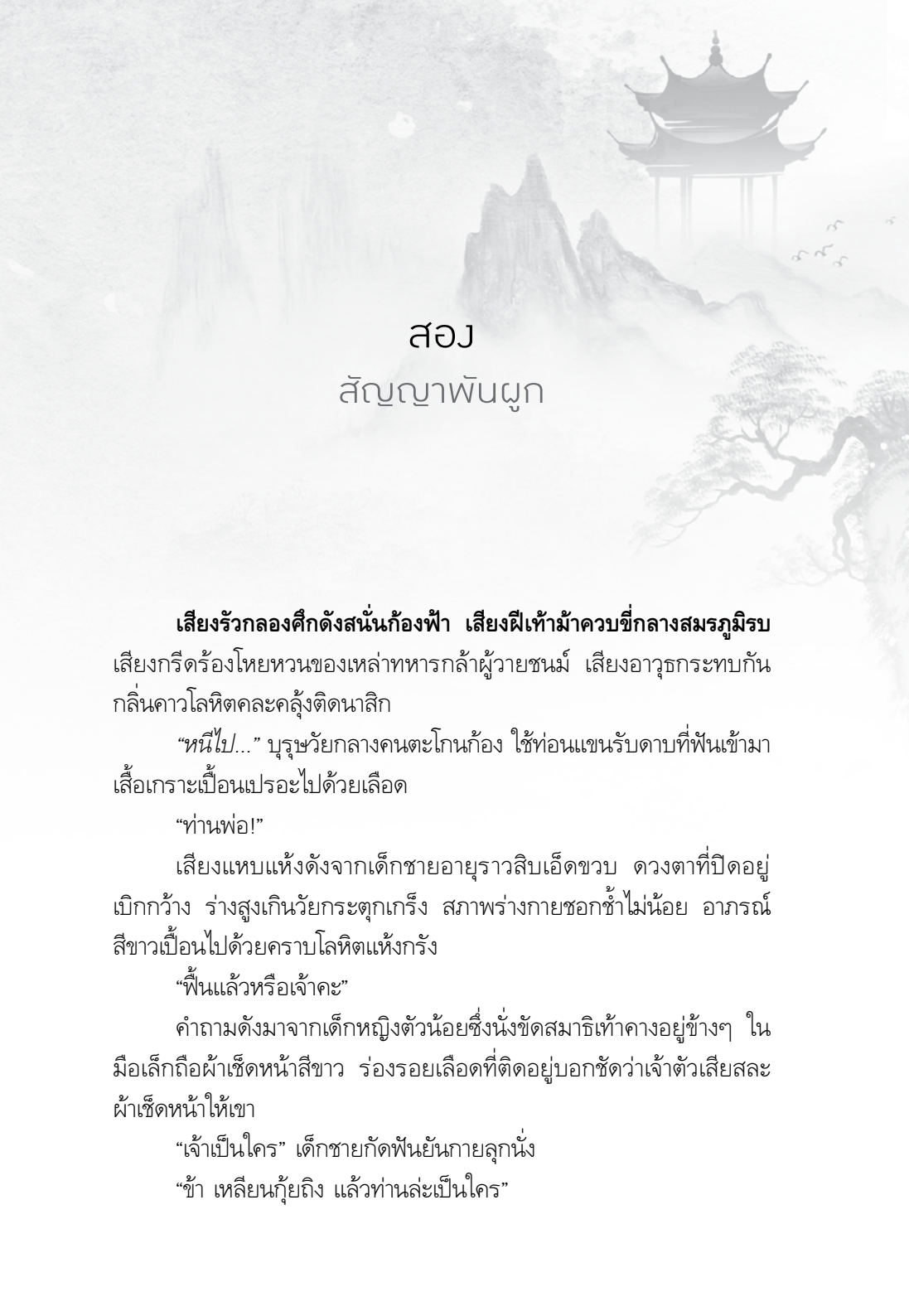
เด็กหญิงเริ่มกระสับกระส่าย เพ่งมองภาพอันรางเลือน

‘ร่างสูงร่างนั้น...ท่าน...ท่านอีกแล้วหรือ ไม่ผิดแน่ เป็นท่าน...ใบหน้าละทำไม? ทำไมข้ามองไม่เห็นใบหน้าของท่าน’

เสียงสุดท้ายที่ได้ยินคือเสียงมารดาร้องเรียกชื่อ

“ถึงเออร์ ถึงเออร์ลูกแม่ ถึงเออร์!”

แล้วโลกทั้งใบก็มีดับดับ พร้อมกับร่างเล็กหมดสติภายใต้อ้อมแขนของ
ถึงเหมยฮวา

สอง สัญญาพันผูก

เสียงรัวกลองศึกดังสนั่นก้องฟ้า เสียงฝีเท้าม้าควบซีกกลางสมรภูมิรบ
เสียงกรีดร้องโหยหวนของเหล่าทหารกล้าผู้วายชนม์ เสียงอาวุธกระทบกัน
กลิ้งควาโลहितคละคลั่งติดนาสิก

“หนีไป...” บรูซวัยกลางคนตะโกนก้อง ใช้ท่อนแขนรับดาบที่ฟันเข้ามา
เลื้อยเกาะเบือนประอะไปด้วยเลือด

“ท่านพ่อ!”

เสียงแหบแห้งดังจากเด็กชายอายุราวสิบเอ็ดขวบ ดวงตาที่ปิดอยู่
เบิกกว้าง ร่างสูงเกินวัยกระตุกเกร็ง สภาพร่างกายชอกช้ำไม่น้อย อารมณ์
สีขาวยื่นออกไปด้วยคราบโลหิตแห่งกรัง

“พื้นแล้วหรือเจ้าคะ”

คำถามดังมาจากเด็กหญิงตัวน้อยซึ่งนั่งขัดสมาธิท่ากางอยู่ข้างๆ ใน
มือเล็กถือผ้าเช็ดหน้าสีขาว ร่องรอยเลือดที่ติดอยู่บนอกชี้ว่าเจ้าตัวเสียดสะ
ผ้าเช็ดหน้าให้เขา

“เจ้าเป็นใคร” เด็กชายกัดฟันยื่นนกายลูกนั้ง

“ข้า เหลียนกั๋วถึง แล้วท่านล่ะเป็นใคร”

“เหลียนกั๊ยถึง?”

เด็กชายขมวดคิ้ว...กั๊ยถึง...กั๊ยถึง...นามนี้ช่างแสนคล้ายคล้ายคลึงคลา
เฟ่งพิจารณาเด็กหญิง ช่างเป็นเด็กหญิงที่หน้าตางดงามยิ่งนัก โดยเฉพาะดวงตากลมโตคู่หนึ่ง งดงามจนเขารู้สึกคล้ายต้องมนตร์สะกดยามสบตาค
้นัยน์ตาสีน้ำตาลใสระยิบระยับดุจอัญมณีนั่งงาม ช่างเป็นดวงตาสีอำพัน
เสียดจริง

“ก็ใช่ละสิ แล้วท่านล่ะ”

“หยิ่งหนาน...เว่ยหยิ่งหนาน”

เหลียนกั๊ยถึงพยักหน้า “ทำไมถึงบาดเจ็บเพียงนี้”

“ข้า...ข้า...ข้า...เฮือก!”

คำถามนั้นทำให้เว่ยหยิ่งหนานกระอักเลือด ความเจ็บปวดจากการ
สูญเสียบ่าไหล่ ภาวะของบิดาถูกล้อมแหงพันฝังอยู่ในสมอง เพื่อให้เขามีชีวิต
รอด มารดายอมสละตัวเองล่อข้าศึกแยกไปอีกทาง ภาพสุดท้ายที่ได้เห็นคือ
ธนูพุ่งปะทะฝั่งหลัง...ร่างของมารดาร่วงหล่นลงกระแทกพื้น

มือเล็กกำหมัดแน่น ความเจ็บปวดและการสูญเสียนี้ ถึงตายก็ไม่ม
วันลืม!

“อย่าโมโหสิ ยิ่งโมโหเด็วก็ยิ่งกระอักเลือด”

เหลียนกั๊ยถึงลูบแผ่นหลังเพื่อปลอบโยน ใช้ผ้าเช็ดหน้าค่อยๆ ทำความ
สะอาดใบหน้าและเช็ดคราบเลือดบริเวณริมฝีปากให้เขา

“ที่นี่ที่ไหน” เว่ยหยิ่งหนานกวาดตามองรอบด้าน ที่แห่งนี้เต็มไปด้วย
ต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้า กิ่งไม้ใบไม้แผ่ปกคลุมไปทั่ว ทั้งที่เป็นยามบ่าย ทว่า
แสงแดดไม่อาจส่องถึง อากาศรอบด้านจึงไม่ต่างจากยามเย็น

“ในป่า แล้วท่านมาที่นี่ได้อย่างไร ทำไมมานอนอยู่ตรงนี้”

เด็กชายหลับตาลง นึกย้อนถึงเหตุการณ์...

เขาจำได้ว่าซั่มานี เสียงศัตรูขับไล่หลังกายอยู่ไกลๆ ความเจ็บปวดจาก
การสูญเสียบ่าและความหวาดผวาก็ทำให้สติกระเจิง ปล่อยให้ม้าวิ่งนำพาอย่าง

ไร้ทิศทาง ชบหน้าลงกับแผงคอแล้วร่ำไห้ มัววังมุ่มไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย กระทั่งพายุลูกใหญ่เข้าโจมตี พัดร่างของเขาส่งให้เสียการทรงตัวหลุดจากหลังม้า เขาตกสู่เหวเหวหนึ่ง หลังจากนั้นทุกอย่างก็ดับมืด...

“จำไม่ได้ แล้วเจ้าล่ะ...เจ้าอยู่ที่นี้หรือ”

“บ้านของข้าไม่ใช่ที่นี่ แต่เป็นทางโน้นหนน” พุดพลาংশิมือไปทางซ้าย “หรืออาจจะเป็นทางโน้นหนน” คราวนี้ชี้ไปทางขวา

“หืม?” เว่ยหย่งหนานเลิกคิ้วสูง

เหลียนกู่ถึงยิ้มแหย่ “ข้าหลงทาง”

เมื่อช่วงบ่าย หลังจากที่เรียนวิชาแพทย์กับมารดาเสร็จ เหลียนกู่ถึงได้ขออนุญาตไปเล่นน้ำที่บ่อน้ำพุร้อน ตามปกติแล้วนางไปไหนมาไหนตามลำพังครั้งใดที่มีสาวใช้ติดตาม เด็กหญิงจะต้องแก่งพาดินขวากขวน ไหนจะแก่งแอบซ้อนหลีกหนี ในที่สุดบิดามารดาก็อนุญาตให้เที่ยวเล่นตามลำพังได้ เพราะเห็นว่าธิดารักไม่เคยหลงทาง

จะว่าไปวันนี้แปลกประหลาด ปราบกฏสายรุ้งสองเส้นทอดขนานกัน เหลียนกู่ถึงสนใจใคร่รู้อยากทราบว่าสายรุ้งเริ่มต้น ณ ที่ใด และสิ้นสุดลง ณ ที่ใด จึงเดินตามรอยแสงที่เห็น มัวแต่มองท้องฟ้าไม่ทันจดจำทำสัญลักษณ์ และในที่สุดนางก็มาพบเด็กชายคนหนึ่งนอนสลบอยู่ พร้อมกับพบว่าตนเองหลงทาง

“แต่ข้าไม่กลัวหรอก ท่านพ่อต้องมาตามหาข้าแน่”

นางกอดอกเซิดหน้า อมยิ้มด้วยแววตาเชื่อมั่น ยังไม่ทันจะพุดคุยสิ่งใดต่อ เสียงท้องร้องก็ดังชัดขึ้น เหลียนกู่ถึงกุมท้องตนเอง แล้วเอื้อมมือไปแตะท้องของคนข้างๆ

“ท่านหิวรี”

เว่ยหย่งหนานพยักหน้า “ข้าไม่ได้กินอะไรหลายวันแล้ว”

“แถวนี้ไม่มีผลไม้เลย”

“ไม่เป็นไร ข้าทนได้”

“แล้วบ้านของท่านอยู่ที่ใด”

บ้าน? บ้านนะหรือ เว่ยหย่งหนานรู้สึกถึงก้อนแข็งजूอยู่ทีลำคอ ดวงตา ร้อนผ่าว หยาดน้ำตาไหลออกจากหางตา ครอบคร้วบั้งสละชีพ บั้งสูญหาย ในสนามรบจากศึกครั้งนี้

เป็นเพราะมัน...เพราะมันที่ทรยศ!

“โอ้ๆ อย่าร้องไห้ล่ะ”

มือเล็กบรรจงปาดเช็ดน้ำตา เด็กชายจ้องมองใบหน้าของเด็กหญิงอายุน้อยกว่า หน้าแปลกเหลือเกิน ความรู้สึกคุ้นเคยบังเกิดขึ้น พร้อมทั้งความรู้สึกแปลกๆ บางอย่างที่เขาเองก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไร รู้แค่ว่า...คิดถึง เว่ยหย่งหนาน ครุ่นคิดกับตัวเอง

หน้าแปลกยิ่งนัก จะคิดถึงได้อย่างไรกัน ในเมื่อนี่คือครั้งแรกที่ได้พบนาง

“เจ้าพอจะทราบหรือไม่ ทางไปเมืองหลวงอยู่แห่งใด”

“เมืองหลวงแคว้นซานหนะหรือ” เหลียนกู่ยถึงย่อนถามตาโต “บ้านของท่านอยู่ในเมืองหลวงหนะหรือ”

เว่ยหย่งหนานพยักหน้า แม้ว่าคนในบ้านจะสละชีพและกระจัดกระจายอย่างไรเขาก็ต้องกลับบ้าน ไม่นานว่าอาจมีใครเหลือรอดและกลับไปรอเขาอยู่ ยิ่งคิดก็ยิ่งเคืองคว้างและเจ็บปวด ชะตาชีวิตต่อจากนี้ไปคล้ายมีเพียงความมืดไรแสงสว่าง แน่หนอนว่าต้องแก้แค้น ทว่า...เด็กชายอายุเพียงสิบเอ็ดขวบจะมีปัญญาได้ไปแก้แค้น

“ข้าเคยไปเมืองหลวงครั้งเดียวเอง” เหลียนกู่ยถึงลุกขึ้นยืน กอดอกเอียงตัวไปมา “เมื่อสองเดือนก่อนข้าไปวัด แล้วก็ได้เดินตลาดด้วย”

พูดจบลงเพียงเท่านั้น แท้จริงแล้วหลังจากนางสลบหมดสติ บิดามารดา ก็รีบนำกลับหุบเขาเร้นลับ ยังไม่ทันที่มารดาจะตรวจรักษา เด็กหญิงก็ฟื้นเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น เหลียนหลังกับถงเหมยฮวามองหน้ากันด้วยความหนักใจ วันรุ่งขึ้นมารดาก็เริ่มสอนวิชาแพทย์ พร้อมกับบิดาให้นางดื่มน้ำที่ผ่านการแช่กำไลหยกหิมะอัคคีหนึ่งคืนแทนน้ำปกติ

“บ้านเจ้าอยู่เมืองใด” เด็กชายเอ่ยถาม

“บ้านข้าอยู่ในหุบเขา”

เว่ยหย่งหนานพยักหน้ารับรู้ ความเหนื่อยล้าและความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจทำให้ไม่สามารถยืนตัวนั่งได้อีก เขาค่อยๆ เอนกายลงนอน เด็กหญิงชะงักงันหน้าเห็นอศิริระเขา

“เหนื่อยหรือ”

“พอจะมีน้ำหรือไม่”

“ไม่มีหรอก ละครวนี่มีแต่ป่า ไม่มีอะไรเลย แม่แต่สมุนไพรหรือน้ำนี้” พุดจบร่างเล็กก็เดินกลับมาเอนกายนอนข้างๆ ใช้แขนหนุนต่างหมอน “ข้าก็กระหายน้ำ”

สองเด็กน้อยนอนจ้องหน้ากันและกัน แล้วต่างก็พากันผล็อยหลับลง แสงอาทิตย์อ่อนลงและจางหายในที่สุด แผ่นฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีเป็นมืดดำเข้ม ดวงจันทร์ปรากฏกลางท้องฟ้า ฉายแสงนวลประกาศศวาราตรีมาเยือนแล้ว

เหลียนกัฏถึงคดตัวอด้วยความหนาว กระเถิบร่างเข้าชิดคนที่นอนอยู่ข้างๆ เว่ยหย่งหนานสะดุ้งตื่น เพราะการฝึกยุทธ์ทำให้เขามีความรู้สึกไวกว่าคนทั่วไป เหล่ตามองร่างน้อยซึ่งกำลังหนาวสั่น ไม่ใช่แค่ร่างที่หนาว เขาเองก็เริ่มรู้สึกเสบผิวเนื้อทุครั้งยามลมพัดผ่าน

“แม่นาง...” เสียงเด็กชายแหบแห้งราวกับใบไม้แห้งกรอบ

เหลียนกัฏถึงพลิกตัวตะแคงเผชิญหน้า ดวงตากลมโตแดงกำ ที่แท้ นอกจากจะหนาวสั่นแล้วยังสั่นเพราะสะอื้นร้องไห้ แก้มนวลละอะคราบน้ำตาจมูกแดงจัดเพราะความหนาวและน้ำมูกไหล

“ท่านพ่อท่านแม่อยู่ที่ใด เหตุใดยังไม่มารับถึงเออร์”

เว่ยหย่งหนานอยากจะพุดปลอบใจ ทว่ายามนี้ลำคอของเขาแห้งผาก เสียงแหบหายมีอาจเปล่งออกมา เร็วแรงใดๆ ไม่เหลืออยู่ ราวกับว่าวิญญาณจะหลุดลอยออกจากร่างในไมช้า

ดวงตาศัพท์ศัพท์ซึ่งจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าเด็กหญิงเริ่มเกิดภาพซ้อนแทรกเข้ามา

ภาพนั้นคือสตรีนางหนึ่ง ดวงหน้างามล้ำจับหัวใจ นางกำลังบรรเลง กูจิ้น⁵ รอยยิ้มของนางสวยงามดั่งแสงแรกหลังหมันตฤดูผ่านพ้น

“ถึง...ถึง...”

ได้ยินเสียงตัวเองเอ่ยเรียก สติที่เหลือเพียงเสี้ยววางเลื่อนจวนจะดับ เว่ยหย่งหนานหัวเราะเยาะต่อโชคชะตา หนีเข้าคอกได้ สุดท้ายต้องมาทิ้งร่าง กลางป่า

กลางป่า...หวนคิดถึงตรုฉินน้อยซึ่งนอนอยู่ข้างๆ เหตุใดไม่รู้บังเกิดความ รู้สึกห้วงอาทร อาลัยอาวรณ์ไม่อยากแยกจาก ถ้า...

ความคิดหยุดชะงักเมื่อริมฝีปากได้ลิ้มรสของเหลว กลิ่นและรสชาติ บอกชั้วว่ามันคือเลือด ทั้งที่รู้ว่าเลือด แต่สัญชาตญาณของคนใกล้ตายกระตุ้น ให้เขาดูดดื่ม ทันทีที่ของเหลวไหลผ่านเข้าลำคอ คล้ายเร็วแรงทั้งหมดกลับ คืนในทันใด ดวงตาทะลึงแล้วเบิกกว้าง ความมืดอันปกคลุมการมองเห็น เริ่มปรากฏแสงสว่างสดใส ที่ปลายแสงนั้นคือดวงหน้าของเหลียนกั๋วถึง ริมฝีปากเล็กเข้มแน่น

“ท่านฟื้นแล้ว” ดวงตากลมโตเปี่ยมไปด้วยความยินดี ชักมือกลับ ใช้ อีกริมอกกดแขนตัวเอง

เว่ยหย่งหนานลูกน้อง คว้แซนเล็กมาพินิจ ที่ห้องแขนขาปรากฏรอย กริดยาว เด็กชายแตะริมฝีปากตนเอง อุณหภูมิในหัวใจ

‘ถึงเออร์...ทั้งที่เพิ่งพบ เจ้ายอมกริดแขนหลังโลหิตให้ข้าดื่มแทนน้ำ’

เด็กชายเบนหน้าหลบเพราะแสงสว่างจ้าสะท้อนเข้าสู่กระบอกตา แสง

⁵ กูจิ้น คือพิณจีนมีเจ็ดสาย เนื้อเสียงทุ้มหนัก นิยมเล่นเดี่ยว ไม่รวมบรรเลงกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น เป็นเครื่องดนตรีที่นิยมในหมู่ชนกษัตริย์เพื่อใช้ฝึกสมาธิและขัดเกลาจิตใจ กูจิ้นยังเป็นเครื่องดนตรีประจำตัวขงเบ้ง

นั่นหน้าพาให้รับรู้บางสิ่งชัดแจ้ง มีแค่เพียงภาพสาดเข้าแทรก นัยน์ตาสีดำสนิท ดำดิ่งราวกับตกสู่หุบเหวลึกอันไร้ที่สิ้นสุดเพียงชั่วไปไม่ไหว ดวงตานั้นกะพริบถี่ ทอดสายตามองผู้สละเลือดเพื่อต่อชีวิตให้

‘ถึงถึง...’

แววตาของเขาเบี่ยงไปด้วยความรู้สึกมากมาย ยากนักจะคะเนว่า หมายถึงสิ่งใด

“ขอบใจ”

เสียงของเขาไม่แหบแล้ว เร็วแรงกำลังวังชาก็เช่นกัน ทุกอย่างกลับคืนเหมือนไม่เคยบาดเจ็บ เว่ยหย่งหนานฉีกชายเสื้อด้านในของตัวเอง ใช้ผ้าชิ้นผูกปิดทับแผลของนาง หยิบมิดพกซึ่งหล่นอยู่ที่พื้นขึ้นมาเก็บที่เอวตามเดิม มิดเล่มเล็กหลุดจากเหล็กกล้า ใบมีดบางและคมกริบ ฝักประดับด้วยอัญมณีมิดเล่มนี้เขาพกติดตัวตลอดเพราะบิดาเป็นผู้มอบให้

“ท่านไม่ป่วยแล้วรี”

เหลียนกั๊ยถึงถามด้วยความแปลกใจ คำว่าข้อมือเขามาจับชีพจร คิ้วเรียวเล็กขิ้นสูง ชีพจรสงบเป็นปกติ...เป็นไปไม่ได้ เมื่อครู่ชีพจรของเขาแผ่วเบา มาก ลมหายใจขาดห้วง เห็นชัดว่าเท้าข้างหนึ่งก้าวสู่ความตาย ด้วยเหตุนี้จึงตัดสินใจกรีดเลือดให้ดื่มต่างน้ำ แล้วเหตุใด...

‘หรือข้าจะตรวจผิด แต่ช่างเถอะ เขาดีขึ้นก็ดีแล้ว’

“ข้าได้ดื่ม...น้ำ เลยดีขึ้นแล้ว ขอบใจเจ้ามาก...ถึงถึง” ปลายเสียงเด็กชายสั้นไหว แววตาทอดมองคล้ายมีบางสิ่งในใจ เพียงชั่วลมพัดผ่านสิ่งนั้นก็จางหาย เหลือเพียงนัยน์ตาสีดำว่างเปล่า

“หนาวัจง” เด็กหญิงนั่งชันเข่าห่อตัวแน่น

เว่ยหย่งหนานกลอกตามองรอบด้าน โชคดีนักที่วันนี้เป็นคืนวันเพ็ญ จึงมีแสงส่องเรืองรองมากพอให้เห็นสิ่งต่างๆ รอบตัว แม้ว่าจะไม่มีไฟจุดให้แสงสว่างก็ตาม ทันทีที่เขาลุกขึ้นยืน เด็กหญิงก็ลุกตาม เอ้อมมือมากำชายแขนเสื้อเขาแน่น

“จะไปไหนเจ้าคะ”

“เจ้าเคยสำรวจแถวนี้หรือไม่”

“เคยแต่ไม่กี่ถนน ละแวกนี้ไม่มีสิ่งใดเลย”

“ถ้าเช่นนั้นเราต้องพยายามหาทางออก นั่งรออยู่ที่นี้ ต่อให้ไม่โดน ลัทธิร้ายก็ยังคงหนาวและหิวตาย”

“นั่น...เราสมควรไปทางใด”

เว่ยหย่งหนานงยหน้ามองฟ้าแล้วถอนหายใจ นั่นสิ ควรจะไปทางใด ที่แห่งนี้มองไปทางใดก็มีแต่ป่า เงียบวังเวงจนน่ากลัว ช่างน่าแปลกนัก ไม่มีแม้แต่เสียงนกกลางคืนหรือเสียงสัตว์ร้อง

“เราคงต้องลองเสียงเล็กลักทาง” เขายื่นมือออกมา “เจ้าเชื่อใจข้าหรือไม่”

เหลียนกั๋วถึงสบตาพยัคฆ์ นัยน์ตาสีดำสนิทมันคง แลคล้ายภูผาใหญ่ที่นางสามารถแอบอิงหนีภัยได้ ยื่นมือออกไปวางบนมือมัน เพียงสัมผัสแต่กัน ความอบอุ่นแล่นปราดทั่วร่าง รู้สึกถึงความปลอดภัย น่าแปลกยิ่งนัก ทั้งที่พบหน้ากันเพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่ในความรู้สึกดีทั้งหลายแฝงด้วยบางสิ่ง ความรู้สึกเหล่านั้นเหมือนถูกกักเก็บเอาไว้ มีอาจหลุดออกมาแสดงได้

เว่ยหย่งหนานบ่ายหน้าไปทางทิศตะวันออก “ถ้าเช่นนั้นเราไปทางนี้”

เด็กชายหญิงเริ่มก้าวเท้าเดิน มือใหญ่กว่ากุมกระชับมือเล็กแน่น ดวงตาคมกล้ำกวดตามองรอบด้าน มืออีกข้างกำมีดสั้นไว้แน่น ทำทางระมัดระวังภัยพร้อมรับการจู่โจม

เว่ยหย่งหนานเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของแม่ทัพเว่ยหย่งคัง แม่ทัพคุมหน่วยทะเลลงพื้น แน่ใจว่าเขาจับอาวุธฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่ยังเด็ก ตอนนี้ไม่ถึงขั้นเรียกว่ายอดฝีมือ แต่สำหรับเด็กชายวัยสิบเอ็ดขวบจัดได้ว่าไม่แพ้ใคร

ไม่รู้ว่าเดินกันนานเพียงใด เด็กชายหยุดฝีเท้าเมื่อรู้สึกว่ามีคนที่เขากำลังจูงมือเริ่มเดินตามไม่ทัน รับรู้ถึงเสียงหอบเหนื่อยดังออกมาจากปากเล็กบาง

“เหนื่อยแล้วหรือ”

“เหน้อยลิเจ้าคะ” เหลียนกัยถึงใช้เขนปาดเหงื่อพลางทรุดตัวนั่ง “ข้าเดินไม่ไหวแล้ว หิวด้วย ถ้าไส้กำลังจะขาด” พุดไปกุมท้องตัวเองไป ดวงตากกลมโตแดงก่ำ

เว่ยหย่งหนานย่อเข่าลง “ขึ้นหลังข้าสิ”

“ท่านจะแบกข้าจริงหรือ” ถามโดยไม่รอคำตอบ ร่างเล็กป็นขึ้นแผ่นหลังเด็กชาย หนีบขาเข้ากับเอวสอบ มือเกาะปากกว้างแน่น “ห้ามทำข้าหล่นนะ”
“ไม่หล่นหรอก”

เขากะซิบท่อนเขนเกี่ยวข้อพับขานางไว้ เริ่มเดินต่ออย่างไร้จุดหมาย ไม่ว่าทางใดล้วนแล้วมีแต่ต้นไม้ใหญ่เล็กและความเมื่อย ลมพัดอ้อยอิ่งชวนชวนลุก

“ตอนนี้ท่านแข็งแรงแล้ว ไหนลองเล่าให้ข้าฟังสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ข้าหนีข้าศึก”

“ตัวท่านเท่านี้ออกรบแล้วหรือ”

คำถามนั้นทำให้คนแบกคนช่างสงสัยหัวเราะในลำคอ “เจ้าสิมแล้วหรือว่าตัวเท่านี้แหละกำลังแบกเจ้า”

“ไม่ใช่ๆ ข้าหมายถึงท่านนะยังเด็ก เหตุใดถึงออกรบเล่า หรือแคว้นชานยากไร้ทหารจนต้องใช้เด็กๆ”

“ข้าไปพร้อมครอบครัว”

ตระกูลเว่ยเป็นครอบครัวทหาร ลูกเล็กเด็กแดง แม้แต่สตรีล้วนถูกฝึกให้คุ้นเคยกับการศึก

“แล้วครอบครัวท่านล่ะ”

เด็กชายชะงักฝีเท้า ขบกรามแน่น จนคนที่อยู่บนหลังรู้สึกได้ มือเล็กน้อยแตะที่กรามมนเบาๆ

“ถ้าท่านมีความแค้น ข้าจะช่วยท่านแก้แค้น”

“เจ้าจะช่วยข้าแก้แค้น?”

“ใช่แล้ว ท่านรู้ไหมว่าข้ามีอาอยู่คนหนึ่ง ท่านอาของข้าเก่งที่สุดในปฐพีนี้”

วรุฑ์เป็นหนึ่งในได้หล้า ค่ายกลไม่มีใครสามารถต่อกร”

“อาของเจ้าคือใครกัน”

“อาชิง”

“อาชิง? ถ้าเก่งถึงเพียงนั้น ไยข้าไม่เคยได้ยินนาม”

“ก็เพราะว่าอาข้าเน่รักสันโดษ ไม่ชอบการแก่งแย่งชิงดี ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร เลยเก็บตัวอยู่แต่ในภูเขานั่นน่น” เสียงใสลากหางเสียงยาว ขึ้นนิ้วประกอบทั้งที่ไม่รู้ว่านั่นคือทิดใด

“อ้อ แล้วเจ้าจะช่วยข้าแก้แค้นอย่างไรเล่า”

“ความแค้นมันเป็นเช่นไรหรือ ข้าเน่เกิดมายังไม่เคยแค้นใคร แต่ท่านพ่อท่านแม่สอนข้าว่า ไม่ดีนะถึงเออร์ ความแค้นคือสิ่งไม่ดี แค้นไปมันก็ทำร้ายเรา ทุกข์ก็อยู่ที่เรา การละทิ้งความแค้นคือการแก้แค้นที่ดีที่สุด”

เมื่อเห็นคู่สนทนาไม่ได้ตอบ นางจึงเกยคางลงบนไหล่เขา “เอาเถอะ หากท่านอยากแก้แค้น ข้าจะขอร้องให้อาชิงสอนวรุฑ์ให้ท่าน”

“ได้หรือ” เว่ยหย่งหนานถามน้ำเสียงแสดงความสนใจ เพราะไม่อยากจะขัดใจคนที่พยายามเสนอตัวช่วย

“ได้ดี ข้าเน่หลานสาวสุดที่รักเชียวนะ” พุดจบเสียงใสก็หัวเราะคิกคัก พलगตบปากกว้างเบาๆ “แค้นของท่าน ข้าจะช่วยชำระให้”

สัมผัสที่ปาถูกส่งผ่านพาให้อุ่นไปถึงหัวใจ เว่ยหย่งหนานอมยิ้ม เอียงคอเหล่ตามองคนที่เอาคางเกยไหล่

“เจ้ามีความแค้นใดหรือไม่”

“ไม่มีหรอก วันๆ ข้าอยู่แต่ในหุบเขา จะไปแค้นเคืองใครได้ อีกอย่างข้าไม่ต้องการแค้นใคร ถ้าใครทำให้ข้าเจ็บ ข้าจะให้ภัยเขา”

“มีใครรังแกเจ้าหรือไม่”

เหลียนกั๊ยถึงหัวเราะขำ “ไม่มีใครกล้าแก่งล้างหรือ มีแต่ข้าที่แก่งล้างคนอื่นเขาไปเรื่อย”

“ถ้าเช่นนั้น...ในวันข้างหน้า หากเจ้ามีความแค้นขอให้บอกข้า ความแค้น

ของเจ้าข้าจะรับเอาไว้ แล้วจะล้างแค้นนั้นให้เจ้าเอง”

น้ำเสียงแน่นหนักไม่ต่างจากคำสัญญา เด็กหญิงใช้มือหยิกแก้มค่อนข้างตอบของเขา

“ดีมาก ข้าจะจำคำนั้นเอาไว้”

ผีเสื้ออ่อนแรงซาลง เสียงคล้ายร้องเรียกชื่อดังแว่วใกล้เข้ามา เว่ยหย่งหนานวางร่างเล็กลง ดันนางแอบไว้ด้านหลังตัวเอง มีดในมือกระชับเตรียมพร้อม

“ถึงเออร์ ถึงเออร์ ถึงเออร์อยู่ไหนลูก”

“คุณหนู คุณหนูขอรับ คุณหนู”

เสียงดังเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เหลียนกู่ยถึงยิ้มกว้าง ปोंงปากตะโกนเสียงดัง

“ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าอยู่นี่” ร่างน้อยชูไม้ซุ่มมือกระโดดสูง

“เห็นไหม ท่านพ่อท่านแม่ออกมาตามหาข้า” พุดจบก็ปोंงปากตะโกนอีกรอบ “ท่านพ่อ ท่านแม่ ลูกกวน ถึงเออร์อยู่นี่”

แสงสว่างจากคบเพลิงหลายอันปรากฏขึ้นพร้อมคนกลุ่มใหญ่ เด็กหญิงยิ้มกว้างตั้งแขนเด็กชายด้วยความดีใจ

“นั่นไงพ่อกับแม่ข้า ท่านพ่อ ท่านแม่”

คนกลุ่มนั้นก็เดินกึ่งวิ่งไล่ตามเสียง ทันทีที่เห็นหน้าบิดามารดา เหลียนกู่ยถึงก็เริ่มสะอื้นไห้ ทรงเหมยฮวาตั้งตัวลุกสาวขึ้นมาอุ้มแล้วกอดแน่น

“ถึงเออร์ของแม่ แม่มาแล้วลูก ไม่เป็นไรแล้ว”

เหลียนหลังฟ่งสายตาสารวจเด็กชายแปลกหน้า เว่ยหย่งหนานเองก็จ้องตาตอบกลับ เหลียนกู่ยถึงหยุดสะอื้น ดันตัวลงจากอ้อมแขนมารดาวิ่งกลับไปหาสหยร่วมทาง

“ท่านพ่อท่านแม่ นี่คือน้องหนาน เขาเป็นเพื่อนของข้า เขาให้ข้าชี้หลังเดินมาถึงที่นี่”

แนะนำพาลงลากเพื่อนใหม่ให้เดินเข้ามาใกล้ครอบครั

“หยิ่งหนาน นี่ท่านพ่อท่านแม่ข้า ส่วนนั้นลูกกวน แล้วนั่นก็คนที่บ้านข้า”
 เว่ยหย่งหนาน โนมืดศีรษะลงทำความเคารพ ถงเหมยฮวาเดินเข้าไปใกล้
 เขา แววดาเติมไปด้วยความฉงนปนตกใจ

“เจ้าบาดเจ็บหรือ”

“เลือดนี้ไม่ใช่ของข้า เป็นเลือดของ...หลายชีวิต”

เสียงค่อนข้างเบา มือกำแน่นจนสองผู้อาวุโสรู้สึกได้ เหลียนหลิงเงยหน้า
 มองฟ้า ทอดสายตามองกลุ่มดาวซึ่งเรียงตัวกันเป็นเส้นยาว ปลายหางปรากฏ
 แสงกะพริบสีแดง เขาเบนสายตากลับมาที่เว่ยหย่งหนาน

“ถ้าอย่างไรเจ้ากลับไปพร้อมกับพวกเราก่อน มีสิ่งใดค่อยไปว่ากันที่นั่น”

หากไม่นับบรรดาสะใภ้แต่งเข้าตระกูล เว่ยหย่งหนานถือเป็นคนนอก
 คนแรกที่ได้เข้ามาเยือนหุบเขาเร็นลับ วันนี้เป็นวันที่ห้าที่เขาพักอยู่ที่นี้

“หย่งหนาน หย่งหนาน”

เด็กหญิงตะโกนเรียกตามด้วยเสียงเคาะประตูห้องรั้วติดกัน ทำให้ผู้ที่
 นั่งขัดมิดล้นอยู่อมยิ้ม วางมือจากมิดแล้วเดินไปเปิดประตู

“ไปเล่นว่าวกัน” มือเล็กกวอดว่าวรูปผีเสื้อสีส้มตัวใหญ่ “อาซิงทำมาฝาก
 ข้านะ”

ยังไม่ทันที่เด็กทั้งสองจะไปได้ไปเล่นว่าว ลูกกวนผู้รับหน้าที่เป็นพ่อบ้าน
 แห่งหุบเขาเร็นลับก็เดินมาตามพลาจร้องเรียก

“คุณหนู คุณชายเว่ย ได้ไปรดหตุยก่อน”

เว่ยหย่งหนานชะงักก็เฝ้า “ลูกกวน”

“คุณชายเว่ย นายท่านให้มาตามคุณชายเว่ยไปพบขอรับ”

“ตามหย่งหนาน? เรื่องอันใดกันหรือลูกกวน เรื่องอาซิงรีเปล่าจ๊ะ” เหลียน-
 กุ้ยถึงเป็นผู้เฒ่าถาม อยากรู้อยากเห็นราวกับเป็นเรื่องของตนเอง

“บ่าวไม่ทราบขอรับ เชิญคุณชายเว่ยตามบ่าวมาด้วยขอรับ”

เว่ยหย่งหนานพยักหน้า หันไปหาคนที่ยืนกอดว่าวหน้ามู่ “เจ้าไปเล่น

ก่อนเกิด เสร็จแล้วข้าจะตามไป”

“ข้ารอท่านที่นั่นละกัน รีบมาละ”

“ได้ ข้าจะรีบไปรีบกลับ”

“ข้าให้เวลาท่านหนึ่งชั่วยาม หากท่านมาสาย ท่านต้องให้ข้าขี่หลังเป็นม้า!” นิ้วเล็กชูขึ้นหนึ่งนิ้ว ตามด้วยท่าเสียง ‘ฮือฮือ’ เลียนแบบม้า

“ตกลง”

เว่ยหยงหนานหายไประาวหนึ่งชั่วยาม ในที่สุดก็เดินกลับมา เหลียนกู่ถึงรีบวิ่งตรงไปหา จับท่อนแขนเขาเขย่าพลางเอ่ยถาม

“ท่านพ่อเรียกท่านทำไมกัน”

“ก็...ซักถาม”

“แค่ซักถาม”

มือใหญ่กุมมือเล็กแล้วเดินนำ “แล้วก็เรื่องขึ้นไปฝึกวิชาที่ภูเขาเสวี่ยซาน”

“หมายความว่าอาชิ่งยอมรับท่านเป็นศิษย์”

เด็กชายพยักหน้าแทนคำตอบ “ข้าจะเดินทางกลับบ้านในวันพรุ่งนี้ กลับไปเก็บของเพื่อขึ้นเขาเสวี่ยซาน”

คำตอบนั้นทำให้ดวงตากลมโตแผ่ความเศร้า รอยยิ้มกว้างดีใจหุบลง พร้อมกับที่ร่างเล็กสูงเกือบเท่าหน้าอกเด็กชายนั่งยองๆ กับพื้น เริ่มต้นใช้มือถอนหญ้าซึ่งไม่ได้ทำสิ่งใดผิด

“เช่นนั้นข้าก็คงไม่มีเพื่อนเล่น”

หัววันมานี้เว่ยหยงหนานคอยเล่นกับนาง อันที่จริงนางเองก็มีเพื่อนซึ่งเป็นบุตรของบ่าวรับใช้ในหุบเขา ทว่าเด็กเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ยิ้มเจื่อนหาเรื่องป่วยหรือมีงานต้องไปช่วยทำยามเห็นนาง เหลียนกู่ถึงจึงเล่นตามลำพังมาตลอด เขาคือสหายคนแรกที่ได้ตั้งใจเล่นและยินยอมให้นางแกล้งโดยไม่โอดครวญใดๆ

“ข้าจะกลับมาเยี่ยมเจ้าทุกปี”

“จริงๆ นะ”

“ทุกวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด ข้าจะกลับมาหาเจ้า”

“วันที่เจ็ดเดือนเจ็ด” เด็กหญิงทวนคำแล้วยิ้มกว้าง “เหมือนสาวทอผ้า กับหนุ่มเลี้ยงวัวเลย ข้าเคยอ่าน นิทานแล้วว่า...”

ยังไม่ทันที่นางจะเริ่มตื้นเล่านิทาน เขาก็ยื่นปิ่นหยกมันแพะเนื้อขาว มันทวารออกมาตรงหน้า เหลียนกู่ยถึงรับมันขึ้นมาเพ่งพิศ ปิ่นหยกแกะลายดอก โบตันขนาดเท่ากำปั้นเด็ก ลายสลักอ่อนช้อยดงามราวกับมีชีวิต ตรงกลาง เกสรฝังด้วยไข่มุกสีขาวเนื้อมันนวล

“สวยจัง”

“ข้าให้เจ้า”

“ให้ข้า? ข้ารับไม่ได้หรอก”

ปิ่นหยกชิ้นนี้เพียงมองปราดเดียวก็รู้ได้ว่าค่าควรเมืองเพียงใด เว่ยหยงหนานหยิบปิ่นจากมือเล็ก ค่อยๆ บักเข้าไปในกลุ่มผมมวยเป็นก้อนชาลาปากกลมจุกใหญ่กลางศีรษะ

“ปิ่นนี้เป็นของรักของแม่ข้า จะเก็บไว้ที่บ้านก็ไม่ไว้ใจ จะเอาติดตัวไปด้วยก็กังวลจะทำหาย เช่นนั้นข้าขอฝากไว้ที่เจ้า”

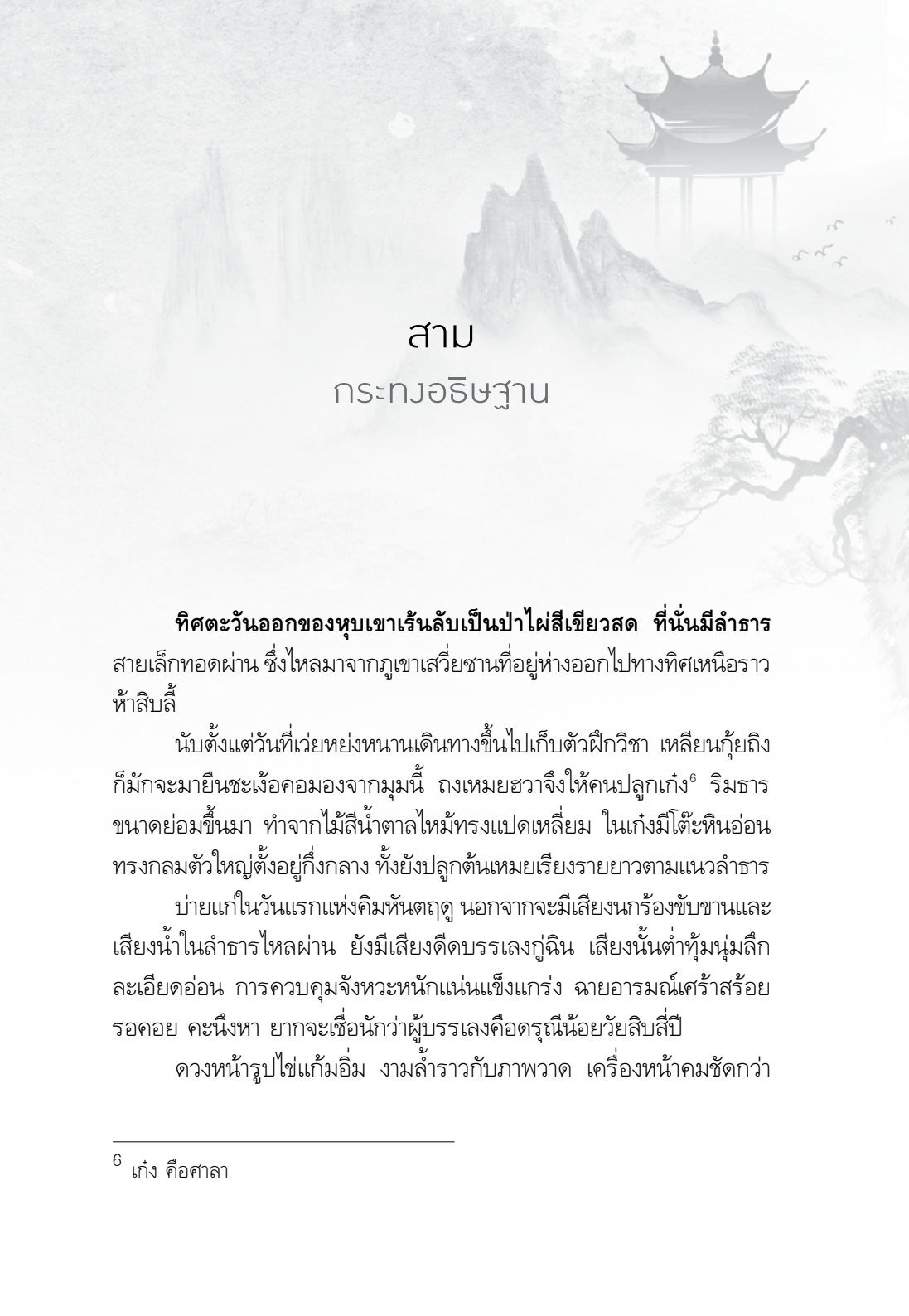
เว่ยหยงหนานเคาะนิ้วลงที่ปลายจมูกริ้นเล็ก นัยน์ตาสีดำสนิทเปี่ยมไปด้วยความหมายลึกซึ้ง แผงความรู้สึกลึกมากมายจนยากจะเชื่อว่าเป็นแววตา เด็กชายวัยสิบเอ็ดขวบ

“วันที่ข้าแก่แค่นได้แล้ว ข้าจะมารับคืน”

เหลียนกู่ยถึงยกมือแตะปิ่นหยก

“วันที่ท่านแก่แค่นได้ ข้าจะไปเต็นระบำสะบัดผ้ารอรับท่านที่กำลังหวงหลง”

สิ้นสุดคำพูด ฝ่ามือของนางกับเขาก็ตบกันสามที่แทนคำมั่นสัญญา

สาม กระถางอิฐฐาน

ทิศตะวันออกของหุบเขาเร็นลับเป็นป่าไผ่สีเขียวสด ที่นั่นมีลำธารสายเล็กทอดผ่าน ซึ่งไหลมาจากภูเขาเสวี่ยซานที่อยู่ห่างออกไปทางทิศเหนือราวห้าสิบลี้

นับตั้งแต่วันที่เว่ยหย่งหนานเดินทางขึ้นไปเก็บตัวผึ้งวิชา เหลียนกั๋วถึงก็มักจะมายืนชะเง้อคอมองจากมุมนี้ ถงเหมยฮวาจึงให้คนปลูกแก่ง⁶ ริมธารขนาดย่อมขึ้นมา ทำจากไม้สีน้ำตาลไหม้ทรงแปดเหลี่ยม ในแก่งมีโต๊ะหินอ่อนทรงกลมตัวใหญ่ตั้งอยู่กึ่งกลาง ทั้งยังปลูกต้นเหมยเรียงรายยาวตามแนวลำธาร

บ่ายแก่ในวันแรกแห่งคิมหันตฤดู นอกจากจะมีเสียงนกร้องขับขานและเสียงน้ำไหลผ่าน ยังมีเสียงตีคบบรเพลงกู่ฉิน เสียงนั้นต่ำทุ้มนุ่มลึกละเอียดอ่อน การควบคุมจังหวะหนักแน่นแข็งแกร่ง ฉายอารมณ์เศร้าสร้อยรอคอย คะเนิงหา ยากจะเชื่อว่าผู้บรรเลงคืออรุณีน้อยวัยสิบสี่ปี

ดวงหน้ารูปไข่แก้มอ้ม งามล้ำราวกับภาพวาด เครื่องหน้าคมชัดกว่า

---

⁶ แก่ง คือศาลา

เจ็ดปีที่แล้ว ข้างกายมีเสื้อหิมะขนขาวพิสุทธิ์ดวงตาสีฟ้าใสกำลังนอนหมอบ
 ต่อมดักับเสียงเพลง ลมพัดรววยรินพาให้กลีบดอกเหมยแดงกำลังหายไปทั่วอากาศ
 ประหนึ่งม่านฝนดอกเหมย เกิดเป็นภาพงดงามราวกับอยู่บนสวรรค์

เสียงเพลงบรรเลงหยุดลง แทนที่ด้วยเสียงถอนหายใจยาว เหลียนก้วยถึง
 ลูกขึ้นเดินไปหยุดอยู่ที่ริมธาร ดวงตาจับจ้องไปทางเขาเสวี่ยซาน

สามปีแล้วที่เว่ยหย่งหนานลงจากเขา และเริ่มเข้าสู่กองทัพแคว้นซาน
 สามปีแล้วเช่นกันที่นางไม่ได้เจอเขา แม่แต่วันที่เจ็ดเดือนเจ็ดก็ไร้ซึ่งวีแวว
 สามปีแล้วไม่มีแม่แต่จดหมายเพียงหนึ่งฉบับ

ไม่รู้ว่าปานนี้เขาจะเป็นเช่นไรบ้าง...จะยังจำหุบเขาเร้นลับและแก่งริมธาร
 แห่งนี้ได้หรือไม่

“ชื่อเออร์ เจ้าว่าเขาจะยังจำเข้าได้หรือไม่”

ประโยคนั้นเอยกับเสื้อหิมะ มันเหยียดกายบิดขี้เกียจแล้วลุกเดินมา
 ยืนข้างนาง ชื่อเออร์ใช้ใบหน้าภูโถมือเรียวกเล็กคล้ายจะปลอบใจ

ชื่อเออร์เป็นเสื้อหิมะตัวเมียจากภูเขาเสวี่ยซาน เว่ยหย่งหนานจับได้
 ตอนที่มันมีอายุราวสองเดือน เขานำมันกลับมาเลี้ยงดู และยกให้เป็นของขวัญ
 วันเกิดแก่เหลียนก้วยถึงตอนที่นางอายุครบแปดขวบ

“ชื่อเออร์...เจ้าต้องเป็นเพื่อนเล่นกับถึงถึงแทนข้านะ และต้องดูแล
 ปกป้องนางแทนข้าด้วย”

เสียงสั่งเสียของเว่ยหย่งหนานย้ำกับสัตว์เลี้ยงล้ำค่า ก่อนที่เขาจะกลับ
 ขึ้นเขาไปฝึกวิชาต่อเมื่อเสร็จธุระมอบของขวัญ

เหลียนก้วยถึงลูบหัวชื่อเออร์แล้วเกาทางให้มัน เพราะมีชื่อเออร์ บิดา
 มารดาจึงยอมให้นางไม่จำเป็นต้องมีสาวใช้คนสนิทคอยตามติดเช่นคุณหนู
 บ้านอื่น

“แต่เขาสัญญา...เขาสัญญาว່ว่าจะกลับมา”

เสียงใสเยิ้มไปด้วยความมั่นใจ ดวงตาทอดมองดอกเหมยแดงที่ไหล
 ตามทางน้ำ หวนระลึกถึงสามปีก่อน วันที่เขามาลานาง

วันนั้นเขาให้หนังสือที่หลังพาเดินชมวิว หัวเราะพูดคุย มีชื่อเออร์เดินตาม
หลังเช่นทุกครั้ง สุดท้ายมาหยุดลงอยู่ที่นี้

นางดีดุกูฉิน ส่วนขาหนึ่งเท้าคาง มือเคาะมีดสั้นตามจังหวะเสียงบรรเลง
จนกระทั่งเพลงจบลง ร่างสูงใหญ่เคลื่อนมานั่งข้างๆ มือหนาเอื้อมมากุมมือ
เล็กเรียวขาวดั่งหิมะไว้

“ข้ากำลังจะเข้ากองทัพและต้องทำภารกิจ อาจมาหาเจ้าไม่ได้ แม้แต่ใน
วันที่เจ็ดเดือนเจ็ด”

“หมายความว่าอย่างไร กฎของกองทัพหรือ”

เว่ยหย่งหนานส่ายหน้า “กฎของตัวข้าเอง ข้าจำเป็นต้องเร้นกาย จนกว่า
จะทำภารกิจหนึ่งสำเร็จ”

“ถ้าเช่นนั้นนานเพียงใดกัน”

“ไม่เกินห้าปี...ถึงถึง ข้าให้สัญญา ไม่เกินห้าปีข้าจะกลับมาหาเจ้า”

เหลียนฮุยถึงพยักหน้า ในใจเปี่ยมไปด้วยความเศร้าโศก ดวงตากลมโต
หลุบต่ำเผยให้เห็นแพขนตาหนายาวดำราวกับปีกกา หยาดน้ำตาไหลรินผ่าน
แก้มนวลเนียน ร่างบางสะอื้นเล็กน้อย

“ข้าจะรอท่านที่นี่”

เว่ยหย่งหนานเซยคางมนขึ้น ใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาออก รุ่งนางเข้ามา
กอดแล้วลูบหลังปลอบ ดวงตาดำยัยค์ปิดลงเพื่อจดจำความรู้สึก ผังจารสลัก
ลงลึกในหัวใจ

นับจากการจากลาครานั้น ในทุกๆ วันหลังเรียนวิชาแพทย์เสร็จ เด็กหญิง
จะต้องมานั่งเล่นกู่ฉินที่นี่ พร้อมกับความหวังที่ว่าอาจจะได้พบใครคนนั้นที่นาง
รอคอย

“คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู”

เสียงเรียกทำให้เหลียนฮุยถึงหันไปทางต้นเสียง เด็กหญิงรุ่มราวคราว
เดียวกับนางยีนสีหน้าหวาดหวั่นตัวลีบอยู่ตรงมุมแก่ง แววดาจับจ้องอยู่ที่
เสื้อหิมะ

“ว่าอย่างไร”

“ฮูหยินให้มาตามเจ้าค่ะ รออยู่ที่เรือนใหญ่”

เหลียนกู่ถึงพยักหน้ารับรู้ “เดี๋ยวตามไป”

ทันทีที่ได้คำตอบ เด็กหญิงผู้นั้นก็รีบหันหลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งมุ่งกลับไปยังเขตเรือนของหุบเขาเร้นลับ เหลียนกู่ถึงหยิบก้อนหินที่พื้นขึ้นมาโยนซึ่งนำหน้ากริมฝีปากบางแหม่มแน่น แล้วขว้างก้อนหินนั้นลงไปใหลำธารสุดแรง มือเรียวป่องปากตะโกนดังลั่น

“เว่ยหย่งหนาน ตาคณบำ เมื่อไหร่จะกลับมา!”

เสียงอันเปี่ยมไปด้วยความคะเนิงหาและรอคอย สะท้อนดังก้องออกไปไกลแสนไกล ผู้ตะโกนยิ้มกว้างพลางกอดอกเมื่อความอึดอันถูกระบาย สายลมวูบใหญ่พัดผ่าน อนุমানเอาจว่าสายลมชอบเอาคำตะโกนนั่นผ่านไปถึงเขาด้วยคิดแล้วก็สบายใจ หันหลังเดินกลับสู่เรือนใหญ่

จากป่าไฟถึงเรือนใหญ่ ค้นไว้ด้วยบึงดอกบัวยาวสุดลูกหูลูกตาของ

สะพานหินสีขาวที่สร้างขึ้นเพื่อเชื่อมพื้นที่ทั้งสอง ในบึงมีดอกบัวหลากสีสีนชูช่อแบ่งบานเต็มบึง ข้ามผ่านบึงบัวคือเขตบ้านเรือน สองข้างทางมีสวนจำลอง นอกจากจะมีดอกไม้ ยังมีน้ำตกจำลองและก้อนหินยักษ์ขนาดใหญ่ตั้งเรียงเป็นจุดๆ

เรือนใหญ่คือเรือนหลัก ตัวเรือนทาด้วยสีน้ำตาลเข้ม ทางเข้าประตูมีอ่างบัวดินเผาทรงกลมตั้งอยู่ซ้ายขวา หน้าต่างทุกบานภายในห้องเปิดกว้างระบายความร้อน ลมพัดตรวจรินพาให้ผ้าม่านสีขาวขยับไหว เครื่องเรือนภายในห้องทำมาจากไม้ประติรูปไม้เคลือบสีน้ำตาลดำ ของประดับส่วนใหญ่เป็นเหล่าก้อนหยกก้อนอัญมณีซึ่งซุดพบได้จากภูเขาในเขตนี้

“มาแล้วหรือลูก เข้ามานี่สิ”

เหลียนกู่ถึงเดินไปนั่งข้างมารดาซึ่งกำลังนั่งละเลียดจิบน้ำชาและอ่าน

ตำรา

“ท่านแม่มีอะไรหรือเจ้าคะ”

“วันนี้ที่วัดเพี้ยหยิมงานเทศกาล เจ้าอยากลงเขาไปเที่ยวหรือไม่”

คำว่าลงเขาทำให้ดวงตาเหงาหงอยตื้นขึ้น นัยน์ตาสีน้ำตาลระยิบระยับ มีชีวิตชีวา ใบหน้าจิ้มลิ้มพยับน้ำรว

“ไปเจ้าคะไป ท่านแม่อนุญาตให้ถึงเออร์ลงเขาจริงหรือเจ้าคะ”

นับตั้งแต่ลงเขาราวนั้น นางก็ไม่ได้ออกจากหุบเขาเรือนลับอีก ชีวิตในทุกวันนอกจากเรียนวิชาแพทย์กับมารดา ก็มีเล่นกู่ฉินซึ่งบิดามอบให้ในวันเกิดอายุแปดขวบ แน่แน่นอนว่าผู้ถ่ายทอดวิชาบรรเลงคือเหลียนหลิงนั่นเอง

เพียงแวบแรกที่นางได้เห็นกู่ฉิน ร่างของนางสั่นเทาอย่างไม่อาจควบคุมความรู้สึกสายหนึ่งพุ่งเข้าปะทะในอก เป็นความรู้สึกที่แสนจะซับซ้อนเกินกว่าเด็กแปดขวบจะเข้าใจ ทั้งรักทั้งแค้นทั้งคะนึงหา สิ่งเดียวที่นางรับรู้และแน่ใจ... กู่ฉินนี้เป็นของข้า

มือเล็กลูบไล้แผ่วเบา เพียงสัมผัสส่น้ำตาหลังอาบแก้ม ภาพภาพหนึ่งรูดผ่านเข้ามา และสลายหายไปโดยที่ยังไม่ทันจะเห็นภาพใดๆ นางหาได้สนใจต่อภาพนั้น มัวแต่ตื่นเต้นกับเครื่องดนตรีอันแสนงดงาม

ดวงตาเพิ่งพิจารณา กู่ฉินตัวนี้ทำมาจากต้นสนแห้งตาย ทั้งยังตายเพราะถูกฟ้าผ่า สายใช้ไหมแทนเหล็ก เสียงทุ้มนุ่มลึกแผ่วเบาราวกับขนนก ตำแหน่งบอกเสียงผังหยกจักรพรรดิเขียวเข้มมันวาว ปลายลูกบิดทั้งเจ็ดห้อยด้วยพู่ซึ่งทำมาจากเส้นไหมทอง

นับแต่นั้นมา ยามใดที่นางว่างจะหอบเอากู่ฉินไปบรรเลงที่เก๋งริมน้ำ ฝึกฝนทุกวันพาให้เชี่ยวชาญ จนบิดาเอ่ยปากชมและยิ้มด้วยความพอใจ

ชีวิตของเหลียนกู่ถึงราบเรียบและแสนน่าเบื่อ จะมีความสุขอยู่บ้างก็ช่วงวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด วันเกิดของนาง และวันปีใหม่ เพราะวันเหล่านั้น่วยหยงหนานจะข้ามเขาเดินทางมาหานาง พร้อมกับของฝากที่ช่างสรรหามาทำให้ดีใจ

วันเกิดอายุแปดขวบ เขามอบชื่อเออร์ให้

วันเกิดอายุเก้าขวบ เขามอบต่างหูหยกมันแพะสลักลายดอกไม้ต้น เข้า

ชุดกับปิ่นหยกที่เขาฝากนางไว้

วันเกิดอายุสิบขวบ เขามอบมีดสั้นซึ่งเขาพกติดตัวเสมอให้ พร้อมจดถ้อยคำกระซิบข้างหู “ให้มิดเล่มนี้ปกป้องเจ้าแทนข้า”

“ถึงเออร์” เสียงเรียกของมารดาปลุกให้เหลียนก้วยถึงตื่นจากภวังค์

“แม่ต้องการสมุนไพรมารายการนี้ อย่ามัวแต่เที่ยวเพลินจนลืมซื้อ กลับมาละ”

ถงเหมยฮวาหยิบเทียบยาซึ่งวางอยู่บนโต๊ะส่งให้บุตรสาว และถุงผ้าไหมปักลายนกยวนยางคู่สีทองภายในบรรจุก้อนเงิน

“อ้อ อีกเรื่อง ไม่ต้องพาซื้อเออร์ไปนะลูก ประเดี๋ยวคนจะแตกตื่นกันหมด พาอาจูกับลุงกวนไปด้วย น่าจะเตรียมพร้อมรอกันอยู่ด้านหน้าแล้ว”

“เจ้าคะ” เหลียนก้วยถึงพับเทียบยาเก็บ ผูกถุงเงินไว้ที่เอว ริมฝีปากเล็กแย้มยิ้มกว้างยามคิดถึงความครึกครื้นของเมืองหลวง

“แล้วลูกจะดูแลตัวเองให้ดีเจ้าคะ”

อาจู่หรืออิงเถาจู่คือเด็กหญิงซึ่งเป็นผู้ไปตามเหลียนก้วยถึงมาพบถงเหมยฮวาเมื่อครู่ นางเกิดก่อนเหลียนก้วยถึงไม่กี่เดือน รูปร่างผอมบาง หน้าตาจิ้มลิ้มสะอาดหมดจด ยามที่นางเกิดได้สองเดือน แม่ของอิงเถาจู่ได้ย้ายไปเป็นแม่ครัวให้แก่ห้องชายของเหลียนหลิง นางจึงย้ายตามมารดาไปอยู่หุบเขาเสวี่ยซาน เพิ่งจะย้ายกลับมาเมื่อเดือนที่แล้ว เพราะเหลียนซิงเข้าสู่ช่วงกักตนโดยไม่มีกำหนด

ส่วนลุงกวนคือบุรุษวัยหนุ่มใหญ่รุ่นราวคราวเดียวกับเจ้าหุบเขาเร็นลับทำหน้าที่เป็นพ่อบ้านสืบต่อมาจากบิดาของเขา เป็นผู้ดูแลควบคุมบ่าวไพร่และจัดการเรื่องต่างๆ ในบ้าน

ทั้งสองยืนรออยู่หน้าเรือน ด้านข้างของพวกเขามีรถม้าคันใหญ่

“เชิญเจ้าคะ”

อิงเถาจู่ประคองผู้เป็นนายขึ้นรถม้าแล้วจึงก้าวขึ้นตาม ประตुरुถปิดลงพร้อมกับรถม้าเคลื่อนตัวออกไป เหลียนก้วยถึงแย้มผ้ามา่าน โบกมือลาซื้อเออร์

ที่ยืนมองหน้าหยอย

“เดี๋ยวกลับมาซ้ำจะซื้อขนมมาฝากนะซื้อเออร์”

วัดเพ็ชร์ไฮ้ไม่ต่างจากเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว เพราะยามนี้มิ่งงานวัด ทำให้คน
ยิ่งคับคั่งเบียดแน่นเข้ามากราบสักการะ หมายถึงขอพรและรับสัมศักดิ์สิทธิ์
อันผ่านพิธีการสวดบูชาเจ็ดวันเจ็ดคืน กลับมาสักการบูชาด้วยความเชื่อว่าจะ
มีสิ่งดีๆ เข้าบ้าน

รถม้าหน้าลิบคันจอดออแน่นอน มากด้วยเสียงคนเจรจาพูดคุยกึ่งโต้เถียง
เหลียนก้วยถึงเปิดประตูรถม้าแล้วเอ่ยเรียกลูกทวนผู้ทำหน้าที่บังคับม้า

“วันหลังค่อยมาไหว้ก็ได้ เดี่ยววันนี้ไปซื้อยาก่อน”

รถม้าแห่งหุบเขาเร็นลับค่อยๆ เบียดแทรกเคลื่อนออกไปอีกทาง แล้วไป
จอดอยู่บริเวณลานกว้าง บริเวณนี้คล้ายกับจุดจอดรถม้า มีรถม้าหน้าลิบคัน
จอดอยู่ และมีบุรุษหลากวัยจับกลุ่มคุยกันพลางดื่มน้ำชาพักผ่อน

ประตูรถม้าเปิดออกพร้อมทั้งบอึงเถาจู่ก้าวลงเป็นคนแรก ตามด้วย
เหลียนก้วยถึง

“ลูกทวนรออยู่ที่นี้ก็ได้ เข้าไปเดินเล่นกับอาจู่ ครูเดียวเดี๋ยวกลับมา นี้จะ
เทียบยาและเงิน รบทวนลูกทวนช่วยซื้อยาตามรายการนี้ด้วยนะจ๊ะ”

“แต่ว่า...”

“ไม่ต้องห่วงหรงอกลูกทวน ข้าจำทางได้”

พูดจบก็คว้ามืออิงเถาจู่ออกเดินกึ่งวิ่งไม่ฟังเสียงร้องเรียกด้วยความ
อ่อนน้อใจของพ่อบ้านหนุ่มใหญ่ เหลียนก้วยถึงหันม้ามองกว้างให้สหายร่วมทาง
จำเป็น

“ไม่ต้องกลัวหลง ข้านะเคยมาเมืองหลวง”

สองข้างทางนอกจากจะมีแผงขายอาหารและขนม ยังมีร้านขายกระทง
ดอกบัวสำหรับลอยน้ำ เหลียนก้วยถึงลากมืออิงเถาจู่ไปยังร้านขายกระทงที่ใกล้
ที่สุด

“ท่านป้า ไม่ทราบว่าจะทรงนี้สำหรับทำอะไรหรือเจ้าคะ”

ป้าเจ้าของร้านยิ้มใจดีใบหน้าเป็นมิตร หยิบกระทงดอกบัวชิ้นมาสอง
กระทง

“แม่หนูคงไม่ใช่คนเมืองหลวงสินะ กระทงนี้สำหรับลอยที่แม่น้ำด้านข้าง
ประตูเมืองเพื่ออธิษฐานขอพร”

“ขอพร?”

“ใช่ คักดีสิทีไรแม่หนู”

เหลียนก๊วยนึกถึงใครคนหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่ายู่ที่ไหน หยิบกระทงดอกบัว
มาถือไว้ ส่งอีกกระทงให้อิงเถาจู จ่ายเงินและกึ่งเดินกึ่งวิ่ง ถ้ามชวบ้านรายทาง
มุ่งตรงสู่แม่น้ำข้างประตูเมือง

ประตู่ตะวันออกเป็นประตู่ที่มีแม่น้ำตัดผ่าน หนาแน่นไปด้วยผู้คน
ในมือของพวกเขาถือกระทงดอกบัว มีบุรุษสูงใหญ่ท่าทางหยาบกร้านทำหน้าที่
จุดไฟในกระทงพร้อมคิดเงินราคาแพง ทว่าคนส่วนใหญ่จ่ายอมเพราะจำเป็น
จะต้องติดไฟในกระทงก่อนลอยออกสู่แม่น้ำ

ว่ากันว่าแสงไฟในกระทงดอกบัวเป็นแสงสว่างนำพาให้คำอธิษฐานไปถึง
สรวงสวรรค์

“คุณหนูระวังนะเจ้าคะ”

อิงเถาจูเกาะชายเลื้อยนายสาวแน่น ร่างเล็กสองร่างเบียดฝ่าฝูงชน
พยายามหามุมเข้าไปใกล้แม่น้ำเพื่อลอยกระทงดอกบัว

“ทางนี้อาจู”

เหลียนก๊วยถึงลากอิงเถาจูไปทางขวา มุมนั้นบุรุษหญิงชายคู่หนึ่งเพิ่ง
เสร็จสิ้นจากการลอยกระทง พวกเขาลุกออกจึงเกิดช่องว่างติดแม่น้ำ

“ระวังสินะเจ้าคะ” อิงเถาจูเอ่ยเตือนด้วยสีหน้าหวาดหวั่น

ริมแม่น้ำเป็นพื้นดินลาด ไม่มีหลักใดๆ ให้ยึด ผู้คนที่อัดแน่นเบียด
ดันกันจึงทำให้มีเสียงโครมเพราะคนตกน้ำดังขึ้นอยู่เสมอ เหลียนก๊วยถึงนั่งยองๆ

ที่ริมแม่น้ำ หลับตาคิดถึงหน้าของเว่ยหย่งหนาน ริมฝีปากบางชมพูขมิบ

“ขอให้หย่งหนานปลอดภัย ขอให้เขากลับมาหาเร็วๆ ด้วยเถิด”

มือเรียวเล็กปล่อยกระหวดออกสู่ม่านน้ำ สายน้ำไหลรวยริน กระหวดค่อยๆ ลอยออกไปอย่างอ้อยอิ่ง เด็กหญิงยิ้มกว้าง ลูกขึ้นยืนจับมือ สายตายังจับจ้อง อยู่ที่กระหวดดอกบัวซึ่งมีแสงไฟเรืองรองสว่างไสว จากนั้นจึงหันหลังกวาดตามองหาอิงเถาจู

“อาจู่ อาจู่”

เรียกหาพลาถมองรอบด้าน คิ้วเรียวขมวดมุ่นกลัวว่าอีกฝ่ายจะหลงเขย่งตัวหมายมองหาในมุกกว้าง ทว่าพื้นดินนั้นค่อนข้างลื่น พาให้นางเสียการทรงตัวหงายหลัง เหลียนกั๋วถึงหลับตาปี คิดในใจว่านางต้องตกน้ำอย่างแน่นอน

แต่หาได้เป็นเช่นนั้น มือใหญ่ข้างหนึ่งของใครบางคนคว้าออกไปดึงมือเล็กซึ่งโบกไปมากลางอากาศ แรงดึงร่างเด็กหญิงทำให้นางปะทะกับตัวเขา แขนของชายหนุ่มประคองโอบเอาตรู่ฉี่น้อย

“แม่นาง เจ้าปลอดภัยแล้ว”

น้ำเสียงอ่อนโยนสุภาพ พร้อมกับมือข้างที่ประคองโอบเอวนางค่อยๆ ถอนออก เหลียนกั๋วถึงถอนหายใจยาวโล่งอก เสงหน้าขึ้นหมายขอบคุณ

ดวงตากลมโตเบิกกว้างทันทีที่เห็นผู้ช่วยชีวิต บุรุษร่างสูงโปร่งแลคล้ายพวกบัณฑิต ใบหน้าหล่อเหลาสุภาพอ่อนโยน ดวงตาวาวเรียว คิ้วกระเป๋าทัดเฉียง จมูกโด่งเป็นเส้นตรง ริมฝีปากบางราวกับอิสตรี เขาสวมอาภรณ์สีขาวบริสุทธิ์ ท่าทางนิ่งสงบ สูงส่งดุจเทพเซียน

ชายหนุ่มผู้นั้นตกอยู่ในภาวะชะงักงันเช่นกัน เขาจับจ้องเด็กหญิงเบื้องหน้า นางช่างเป็นเด็กหญิงที่งดงามราวกับภาพวาดของเทพธิดา ความคุ้นเคยบังเกิดขึ้นอย่างแปลกประหลาด คล้ายเคยใกล้ชิดสนิทสนมมาก่อน ยังมีความรู้สึกรัก...

ใช่...รัก ไม่ใช่รักแรกพบ แต่เป็นรักลึกซึ้งที่ราวกับถูกถักทอมายาวนาน เหลียนกั๋วถึงรู้สึกถึงความร้อนผ่าวที่นิ้วก็้อยข้างขวา ตามด้วยอาการ

เจ็บหน้าอกอย่างเช่นวันนั้น ตอนที่นางเข้าเมืองหลวงครั้งแรก น่าแปลกเหลือเกิน นับจากครานั้นที่นางเป็นลมหมดสติ นางก็ไม่เคยรู้สึกเจ็บหน้าอกอีกจนกระทั่งวันนี้...

“แม่นาง เจ้าเป็นอันใด”

ยังไม่ทันที่เฉียนเหวินอี้จะทำสิ่งใด อิงเถาจูซึ่งหลงหายไปกับฝูงคนก็ปรากฏกายขึ้น นางวิ่งมายังคุณหนูของตนเอง ไบหน้าเต็มไปด้วยความตกใจดวงตาแดงก่ำพลางสะอื้น

“คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู” มือเล็กเขย่าแขนนายสาว ดวงตากลมจ้องเขม็งไปที่ชายหนุ่ม “ท่านทำอะไรคุณหนูของข้า”

“อาจู้ ข้าไม่เป็นอะไร” เหลียนกั๋วถึงสุดหายใจลึกเข้าเต็มปอด ครั้งนี้ไม่ถึงกับหมดสติ มีเพียงความรู้สึกเจ็บหน้าอก และความร้อรอบนั้วก็อย

“คุณหนู บ่าวไม่ดีที่ปล่อยคุณหนูคลาดสายตา”

อิงเถาจูรีบประคองเหลียนกั๋วถึงออกจากอ้อมกอดของเฉียนเหวินอี้ทันทีที่ร่างของนางหลุดพ้นจากมือเขา ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายกับว่าตนเองกำลังสูญเสีย ใจหายตามไปด้วย ทว่าจะรั้งนางไว้ก็ไม่สมควร ได้แต่เก็บมือที่เอื้อมออกไปตามสัญชาตญาณกลับคืน

“ขอบคุณคุณชายที่ช่วยข้า” เหลียนกั๋วถึงยอบกายเล็กน้อย ดวงตางมล้ำเหลือบมองไบหน้าหล่อเหลาสงบนิ่ง

“คุณมาก...คุณมากเหลือเกิน แต่นั่นก็อย่างไรก็ไม่ออก เหมือนบางสิ่งปิดกั้นความคุ้นเคยนั้นไว้

“ไม่เป็นไร ข้ามีนามว่าเฉียนเหวินอี้ ไม่ทราบแม่นาง...” เขาเว้นจังหวะ

“เหลียนกั๋วถึง”

เฉียนเหวินอี้ยิ้มสุภาพ “ขอถามแม่นาง ไม่ทราบว่าเราเคยพบกันมาก่อนหรือไม่ ข้ารู้สึกคุ้นเคยกับแม่นางยิ่งนัก”

เหลียนกั๋วถึงส่ายหน้า “ไม่เคยเจ้าค่ะ”

ตอบปฏิเสธ แต่ในใจนั้นเฝ้ามองไปด้วยความฉงนสงสัย ความรู้สึกคุ้นเคย

คล้ายเคยซิดีใกล้ มันคือสิ่งใดกันหนอ ทั้งยังมีความรู้สึกผิดและเสียใจ ความ
อัดแน่นในช่องอก คิดไปขมวดคิ้วไป ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่เข้าใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจ...
ข้างมันเถอะ

เสียงดอกไม้ไฟจุดขึ้นสู่ท้องฟ้า ท่ามกลางผืนนาสีดำนั่งตักปึกกาปราคาฏ
ไฟหลากสีสั่นหลายลวดลาย แต่งแต้มให้ราตรีนั้นงามยิ่งนัก ภาพหนึ่งผ่าน
แทรกเข้ามาในคลองจึกษุของเหลียนก๊วยถึง

สตรีนางหนึ่งใบหน้างดงาม มีส่วนคล้ายนางจนน่าตกใจ ข้างกายคือ
บุรุษร่างสูงใหญ่สวมชุดสีขาว ท่าทางของเขา...เหลียนก๊วยถึงรับรู้ถึงใจตัวเอง
กำลังเต้นรัว

‘เป็นท่าน...ท่านนั่นเอง...แม้ไม่เห็นหน้า แต่ข้าจำท่านได้’

“ข้าขอบดอกไม้ไฟ”

“ข้าจะให้คนจุดให้เจ้าดูยามที่เจ้าต้องการ”

เสียงการสนทนาของคนทั้งคู่ดังก้องในโสตประสาทของเหลียนก๊วยถึง
นางพยายามเพ่งมองใบหน้าของเขา ทว่า...ไม่เห็น ทำไมไม่เห็นกันนะ รวากับ
ว่ามีบางสิ่งกีดทับเอาไว้

“คุณหนู คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ”

เสียงเรียกและแรงเขย่าปลายแขนเลื้อยจากอิงเถาจูทำให้เหลียนก๊วยถึง
กลับคืนสติ เห็นทิวหนือที่ทอดมองนางด้วยสายตาอันมีนัยบางสิ่ง เพียงแวบเดียว
สายตานั้นก็วูบไหว แล้วทุกอย่างก็กลับคืนเป็นดวงตาแสนสุภาพนิ่งสงบเช่นเดิม

“แม่นาง บ้านเจ้าอยู่ที่ใด เป็นสตรีเดินกันตามลำพังออกจะอันตราย
ไม่น้อย ข้าขออาสาเดินไปส่ง”

เขาโน้มศีรษะพลางผายมือ “เชิญแม่นาง”

อิงเถาจูมองหน้าผู้เป็นนาย เหลียนก๊วยถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย ตอนนี
สมองของนางกำลังสับสนวุ่นวาย ทว่าท่าทางของชายผู้นี้ช่างแลคล้าย...

เด็กหญิงรับรู้ถึงหัวใจที่เต้นแรงประหนึ่งจะหลุดจากร่าง ใช่แล้ว...
เหมือนบุรุษผู้นั้น!

“รถม้าของข้าจอดอยู่ที่โรงจอดใกล้กับร้านขายยาเย่าผิน” พุดจบกี้ ออกเดิน มือเล็กประสานมือกับอิงเถาจูแน่น คำถามมากมายบังเกิดขึ้นในใจ

ทำไมช่างคล้ายขนาดนั้นนะ ราวกับว่าเป็นคนคนเดียวกัน แล้วถ้าเป็นคนคนเดียวกัน เช่นนั้น...ความทรงจำซึ่งเหมือนถูกปิดผลึกเหล่านั้นคือสิ่งใดกันแน่ มีสิ่งใดซ่อนอยู่กันหนอ

เขียนเหวินอี้เดินตามสองตรู่ณี่น้อย เว้นระยะห่างพอเหมาะสม ในสมองของเขาเต็มไปด้วยคำถามเช่นกัน เมื่อครู่ยามดอกไม้ไฟจุดขึ้น ภาพของสตรีนางหนึ่งแวบผ่านเข้ามา

นางเป็นสตรีที่มีดวงหน้าคล้ายเด็กหญิง แต่สวยสะพรังจับจิตจับตามากกว่า เขามั่นใจเหลือเกินว่าคุณหนูเหลียนกู่ถึงผู้นี้ เมื่อเติบโตขึ้นจะต้องงามเช่นสตรีที่เขาเห็น

ชายหนุ่มถอนหายใจ ไม่เข้าใจเหลือเกินว่าภาพเหล่านั้นฉายผ่านเข้ามาแท้จริงแล้วคือสิ่งใดกัน หรือจะเป็นเหตุการณ์บอกอนาคต

“แม่นาง ข้าขอถามบางสิ่ง” เสียงหนุ่มละมุนทำให้เหลียนกู่ถึงชะลอฝีเท้า เบนหน้ามองผู้เอ่ย

“เชิญคุณชาย”

“แม่นางเชื่อเรื่องพรหมลิขิตหรือไม่”

“ข้า...ไม่แน่ใจ”

“เช่นนั้น แม่นางเชื่อเรื่องอดีตชาติหรือไม่”

คนถูกถามชะงักฝีเท้าที่ก้าวเดิน หันหน้ากลับมาเผชิญหน้าผู้เอ่ยถาม... อดีตชาติเช่นนั้นหรือ

“ข้าไม่ทราบ”

เขียนเหวินอี้ยิ้มรับ “เชิญแม่นางนำทางต่อ”

ระหว่างก้าวเดิน เขาครุ่นคิดกับตัวเอง แล้วเขาล่ะ เชื่อเรื่องอดีตชาติหรือไม่ หากเป็นเมื่อก่อนที่ได้มาพบนาง กล้าพูดว่าไม่เชื่อ แต่ภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ มันช่าง...ยากนักจะอธิบาย ไม่รู้ว่าควรจะอธิบายสิ่งนั้นอย่างไรดี

ลานจอดยังเต็มแน่นไปด้วยรถม้า ทันทีที่เหลียนก๊วยถึงกับอิงเถาจูเดินเข้ามา ลุงกวนก็รีบพุ่งเข้ามาหา สายตาผู้สูงวัยมองบรูซหนุ่ม จากการคาดการณ์อายุน่าจะราวๆ ยี่สิบปี

“ลุงกวน คุณชายท่านนี้ช่วยข้าไม่ให้ตกน้ำ แล้วเขายังช่วยมาส่ง” เหลียนก๊วยถึงอธิบายน พลางหันกลับไปหาเฉียนเหวินอี้ ยอบกายลงอ้อลา “ขอบคุณคุณชาย ข้าขอลา”

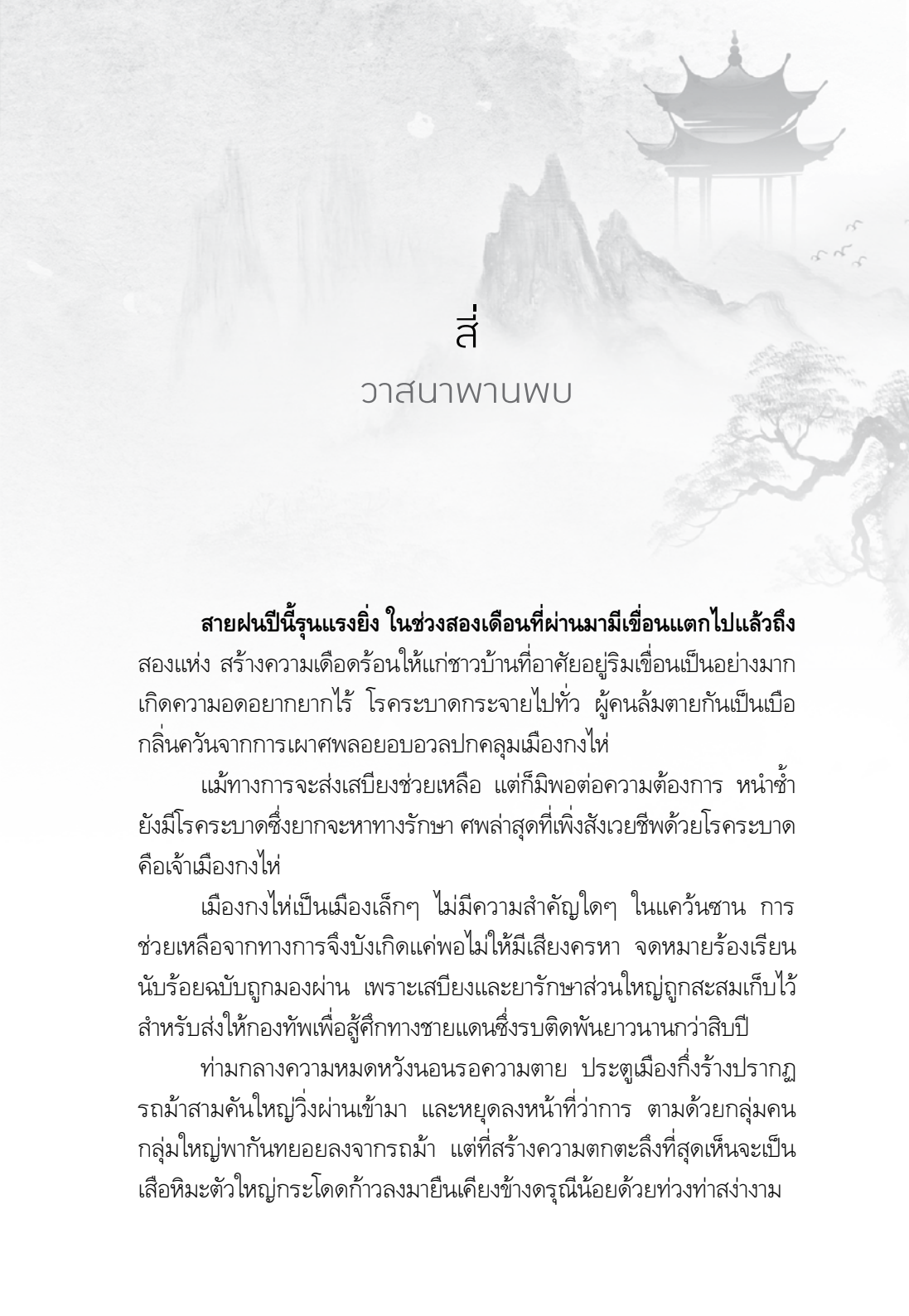
เฉียนเหวินอี้พยักหน้ารับ ทันทีที่ร่างของนางหายเข้าไปในรถม้า ความรู้สึกสูญเสียบ่วงกระแทกเข้าสู่ห้วงอารมณ์ คิ้วกระบี๋ขมวดมุ่น

‘ความรู้สึกนี่อีกแล้ว ราวกับว่าจะเสียของรัก’

ดวงตาดำนิ่งสงบมองตามรถม้าที่กำลังเคลื่อนตัวออกไป ความคิดหนึ่งแล่นปราดเข้ามา ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องของพรหมลิขิตจริง เขากับนางต้องได้พบกันอีกแน่

เฉียนเหวินอี้ระบายยิ้มบาง หยิบพัดหยกขึ้นมาโบกพัดซ้าๆ เหตุใดไม่รู้...เขามั่นใจยิ่งนัก ว่าเขาต้องได้พบนางอีกครั้ง

‘ถึงถึง...’

สี่ วาสนาพานพพ

สายฝนปีนี้รุนแรงยิ่ง ในช่วงสองเดือนที่ผ่านมาผมมีเชื่อนแตกไปแล้วถึงสองแห่ง สร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ริมเขื่อนเป็นอย่างมาก เกิดความอดอยากยากไร้ โรคระบาดกระจายไปทั่ว ผู้คนล้มตายกันเป็นเบือ กลิ่นคาวเน่าจากการเผาศพลอยอบอวลปกคลุมเมืองงไห่

แม้ทางการจะส่งเสบียงช่วยเหลือ แต่ก็มิพต่อความต้องการ หน้าข้ายังมีโรคระบาดซึ่งยากจะหาทางรักษา ศพล่าสุดที่เพิ่งสังเวชีพด้วยโรคระบาดคือเจ้าเมืองงไห่

เมืองงไห่เป็นเมืองเล็กๆ ไม่มีความสำคัญใดๆ ในแคว้นชาน การช่วยเหลือจากทางการจึงบังเกิดแค่พอไม่ให้มีเสียงครหา จดหมายร้องเรียนนับร้อยฉบับถูกมองผ่าน เพราะเสบียงและยารักษาส่วนใหญ่ถูกสะสมเก็บไว้สำหรับส่งให้กองทัพเพื่อสู้ศึกทางชายแดนซึ่งรบติดพันยาวนานกว่าสิบปี

ท่ามกลางความหมตหวังนอนรอความตาย ประตุมืองกึ่งร้างปรากฏรถม้าสามคันใหญ่วิ่งผ่านเข้ามา และหยุดลงหน้าท่าว่าการ ตามด้วยกลุ่มคนกลุ่มใหญ่พากันทยอยลงจากรถม้า แต่ที่สร้าง ความตกตะลึงที่สุดเห็นจะเป็นเสื่อหิมะตัวใหญ่กระโดดก้าวลงมายืนเคียงข้างตรุณีน้อยด้วยท่วงท่าสง่างาม

“ท่านแม่เจ้าคะ คนเหล่านี้ช่างน่าสงสารยิ่งนัก” ดวงตากลมโตเจ้าอรอย
เศร้า

เหลียนก้วยถึงเป็นเด็กหญิงซึ่งถูกเลี้ยงอยู่แต่ในหุบเขา มีความรักของ
บิดามารดาและป้ามารับใช้ในบ้านโอบล้อม โลกของนางบริสุทธิ์ถึงดงาม เมื่อมา
เจอเช่นนี้ย่อมหวาดประหวั่นและโศกสลด

“นี่แหละลูก...โลกที่แท้จริง”

“แต่เราช่วยพวกเขาได้ใช่ไหมเจ้าคะ”

ถงเหมยฮวาไม่ตอบ นางกวาดตามองดูรอบด้าน ระบายลมหายใจ
แผ่วเบา ออกคำสั่งกับบรรดาป้ามารับใช้ซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง

“จัดเตรียมสถานที่ได้”

โต๊ะตัวใหญ่ตั้งขึ้น จัดหม้อข้าวต้มและหมั่นโถววางลงบนโต๊ะ ทันทีที่
เปิดฝาหม้อออก กลิ่นหอมของอาหารกำจายไปทั่ว พาให้ชาวเมืองผู้อดอยาก
หิวโหยกรูวี่กันเข้ามาเบียดแย่งอาหาร บางคนล้มลุกคลุกคลาน บางคน
ผลัดกันแย่งชิง ภาพเหล่านี้ทำให้เด็กหญิงหลังน้ำตาด้วยความสงสาร รู้สึกผิด
ที่บางครั้งตนกินอาหารเหลือทิ้งเหลือขว้าง

‘ต่อไปนี่ข้าจะไม่กินเหลืออีกแล้ว’ นางหมายมาดกับตัวเอง

ถงเหมยฮวา เหลียนก้วยถึง อิงเถาจู พ่อบ้านกวน และซือเอ๋อร์ พากัน
แยกตัวจากโต๊ะแจกอาหาร ออกเดินสำรวจตามท้องถนน ทุกครั้งที่พบคนป่วย
นอนเจ็บร้องโอดครวญ มารดากับธิดาผู้มีวิชาแพทย์จะก้าวเข้าไปตรวจรักษา
ทำเช่นนั้นไปเรื่อยๆ วัน ยารักษาโรคไม่ว่าจะเป็นสมุนไพรราคาสูงเพียงใด
ถูกนำมาใช้อย่างไม่คิดหวงแหน

เจ็ดราตรีผ่านไป สภาเมืองร้างกลับกลายมีชีวิตชีวาขึ้น เสียงคน
โอดครวญเจ็บปวดแปรเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะ รวมทั้งโรคระบาดที่ไว้ทาง
เยียวยากก็บรรเทาลงจนมลายหายไป

“อาการเช่นนี้ควรรักษาเช่นไร”

ถงเหมยฮวาเอ่ยถาม เหลียนก้วยถึงตรวจชีพจรอย่างละเอียดอีกครั้ง

ครุ่นคิดแล้วจึงตอบ

“หมาฮวง⁷ หนึ่งในสี่ ชะเอมหนึ่งซึ่ง ตัมน้ำร้อนให้เดือดจัด ดับไฟแล้วเท สมุนไพรทั้งหมดลงแช่หนึ่งก้านรูป กรองกากยาออก นำมาดื่มเช้าเย็นติดกัน เป็นเวลาสี่ราตรีเจ้าคะ”

“เก่งมาก”

ผู้เป็นครูยิ้มปลื้มใจ ฝีมือการแพทย์ของบุตรสาวในยามนี้ พุดได้ว่า เทียบเท่าเมื่อครั้งที่นางออกท่องโลกรักษาคนยามอายุสิบแปดปี การแพทย์นั้น ต่อให้เรียนตำราหนักเพียงใด อย่างไรเสียต้องอาศัยประสบการณ์รักษาคนป่วย จริงด้วย เพราะเหตุนี้นางถึงตัดสินใจพาดิถารักมาที่นี่ นอกจากจะได้ช่วยเหลือ เพื่อนมนุษย์ ยังถือว่าได้ลงมือรักษาจริง

หลังจากออกตระเวนรักษาผู้ป่วยจนสิ้น สองแพทย์หญิงก็ได้ตั้งโต๊ะ รับรักษาอาการป่วย โดยอาศัยที่ว่าการเมืองเป็นโรงหมอชั่วคราว ผู้ช่วย เจ้าเมืองยิ้มแย้มปลื้มปรีดิ์ จัดการทุกอย่างให้ด้วยความเต็มใจ ส่วนตำแหน่ง เจ้าเมืองซึ่งว่างลงนั้นไว้ไว้แวผู้สืบต่อ จนกระทั่ง...

“ท่านผู้ช่วยขอรับ มีขุนนางมาจากเมืองหลวงขอรับ”

การพูดคุยดื่มชายามบ่ายถูกขัดด้วยการรายงานจากทหารยามเฝ้าประตู ผู้ช่วยถึงวางถ้วยชาในมือ เบนสายตาสบสองแม่ลูก “ท่านหมอทั้งสอง ชำนาญขอตัวสักครู่”

“เชิญท่านผู้ช่วย พวกเราสองแม่ลูกเองก็จะไปเยี่ยมคนป่วยเช่นกัน”

ถงเหมยฮวากับเหลียนกู่ยถึงลุกขึ้น ยอบตัวลาเสียดินออกไปทาง ประตูเล็ก ซึ่งอยู่ก่อนไปทางซ้ายของที่ว่าการ ผ่านจากประตูนั้น ดวงตากลม โตแอบเห็นบุรุษผู้หนึ่ง สวมชุดสีขาวสะอาด เรือนผมดำขลับรวบกรอบและ ปักด้วยปิ่นหยกขาวเข้ากับชุด เพียงเห็นด้านหลังก็พาให้เหลียนกู่ยถึงเดินสะดุด

⁷ หมาฮวง คือสมุนไพรใช้สำหรับรักษาไข้หวัดและหอบหืด

คืนเหลือเกิน...

บุรุษผู้นั้นเมื่อนหันกลับมา ดวงตาเรียวยาวของเขาแฝงแววยินดียามสบดวงตากลมโต เฝียนเหวินอ้อพยักหน้าทักทาย นางจึงพยักหน้าทักทายตอบ แล้วหันหลังเดินตามมารดาซึ่งเดินนำออกไป พร้อมกับความจงนงสัย... เหตุใดเขาจึงมาที่นี้กันนะ

โรคระบาดถูกรักษาจัดสิ้น ตอนนี้เหลือเพียงแต่ชาวบ้านซึ่งเจ็บป่วยเพราะไข้หวัด บ้างก็ท้องเสียและอ่อนแรงจากความชรา การตรวจเยี่ยมมีทุกวันในยามบ่าย และทุกครั้งชาวบ้านเหล่านั้นจะพากันทำอาหารเล็กๆ น้อยๆ มามอบให้เพื่อตอบแทน

มื้ออาหารเย็นจัดอย่างเรียบง่ายในห้องอาหาร วันนั้นแตกต่างตรงที่ผู้ร่วมโต๊ะคือบุรุษร่างสูงในอาภรณ์สีขาวย เขาหย่อนกายนั่งด้วยท่วงท่างดงามสงบนิ่ง ดวงตาเรียวยาวแลสบดวงตากลมโต เหลียนกั๋วถึงรู้สึกวาบหวิวในใจ แล้วความรู้สึกนั้นก็หายไปแทบจะทันที

ไม่มีการพูดจามากความ การกินอาหารเย็นเริ่มต้นและจบลงด้วยเวลาอันสั้น ทุกคนพากันแยกย้ายกลับห้องพัก

คืนนี้อากาศร้อนอบอ้าวกว่าทุกคืน เหลียนกั๋วถึงพลิกกายไปมาอยู่ บนเตียง รู้สึกเหนียวตัวและแผ่นหลังอุ่นขึ้น นางลุกขึ้นนั่งใช้มือโอบกไปมาตางพัด แล้วเดินไปรินน้ำชาดื่ม เพียงน้ำชาแตะปลายลิ้นก็อดบ่นในใจไม่ได้

‘อากาศร้อนเหลือเกิน แม่แต่น้ำชายังอุ่น!’

มือเล็กหีบเสื้อคลุมซึ่งวางพาดเก้าอี้มาคลุมทับร่าง จุดตะเกียงดวงน้อยเปิดประตูออกกว้าง ยังไม่ทันจะได้ก้าวออกไป เสียงใส่ก็เอ่ยกับเสื้อหิมะซึ่งกำลังจะลุกตามติดเช่นที่เคยทำ

“ซือเอ๋อร์ เจ้านอนไปเถอะ ไม่ต้องตาม” ลี้นคำนั้นนางก็งีบประตูลงถือตะเกียงแล้วเริ่มก้าวเดิน

ห้องพักที่ผู้ช่วยจัดให้ เมืองหน้ามีสวนขนาดย่อม เดินขึ้นไปทางขวา

มีน้ำตกจำลอง เพราะยามนี้พายุเข้าทำให้น้ำตกจำลองมีน้ำไหลผ่านตลอดเวลา เหลียนก๊วยถึงหยุดยืนช้าน้ำตก เสียงน้ำกระทบหินดังใสเป็นจังหวะราวกับเสียงเพลง แสงน้ำตกกระทบกระเซ็นถูกร่าง ความเย็นช่วยพาให้ความร้อนในกายเริ่มลด ความสบายเข้ามาแทนที่

“นอนไม่หลับหรือแม่นางเหลียน”

เหลียนก๊วยถึงหันไปตามเสียงเรียก เฉียนเหวินอี้เดินเข้ามาใกล้และหยุดลง เว้นระยะห่างพอสมควร ในมือของเขาถือตะเกียงดวงเล็กเช่นกัน

“อากาศร้อนอบอ้าว ช้านอนไม่หลับ”

“เช่นนั้นเอง ว่าแต่สาวใช้ของแม่นางไปไหนเสีย”

เป็นเรื่องปกติของคุณหนูมีตระกูล ยามไปไหนไม่ว่าที่ใดย่อมมีสาวใช้ประจำตัวตามติด ทว่าเหลียนก๊วยถึงนั้นออกจะแตกต่าง

นางใช้ชีวิตอิสระ ไม่ยึดติดต่อธรรมเนียมใดๆ ถึงกระนั้นก็ตอบด้วยถ้อยคำที่ควรตอบ

“นางหลับอยู่”

ท่ามกลางคืนเดือนมืด ส่องร่างต่างยืนมองน้ำตก ทว่าในสมองของทั้งคู่อ้วนครุ่นคิด คิด...ถึงความรู้สึกแปลกประหลาดซึ่งบังเกิดขึ้น

เฉียนเหวินอี้ปรายตามองตรูณีน้อย นับตั้งแต่วันนั้นที่ได้พบกัน บางคืนเขาจะฝัน ความฝันอันแสนเสมือนจริง ฝันถึงภาพจับมือนางค้ำบฟ้าดิน ฝันถึงการร่วมเรียงเคียงหมอน ยามเมื่อเขาลืมตาตื่น หัวใจจะเต้นแรง และความรู้สึกทั้งรักทั้งคะเนิงหาพวยพุ่งราวกับจะระเบิดออกจากอก

หลายต่อหลายครั้งคิดจะตามหานาง ทว่าก็จนปัญญา ไม่รู้จะเริ่มจากแห่งใด ให้คนออกสืบแต่ก็ไร้ผล จนกระทั่งบังเกิดเสียงเล่าลือเรื่องหมอเหวดดาแซ่เหลียนรักษาโรคระบาดหายขาด ทั้งยังมีหน้าตางดงามดุจเทพธิดาจตุลึงมาด้วยเหตุนี้เองชายหนุ่มจึงขออนุญาตบิดาผู้รั้งตำแหน่งอัศวมหาราเสนาบตีแคว้นซานออกไปตรวจดู พร้อมกับนำเสบียงจำนวนหนึ่งติดมาด้วยเพื่อแจกจ่ายให้แก่ชาวบ้าน และมีรับสิ่งลับจากฮ่องเต้ให้นำหมอเหวดดากลับเข้าวัง

“ที่แท้หมอเหวดดา ก็คือแม่นางนี่เอง”

“ข้าเป็นเพียงเด็กหญิงที่กำลังฝึกวิชาแพทย์”

“ทางราชสำนัก...”

“คุณชายเถียน ข้ามาที่นี่เพียงเพื่อรักษาคน ไม่คิดแสวงหาความชอบใด ตัวข้านี้รักอิสระ แน่หนอนว่าไม่คิดจะเข้าไปอยู่ในกรงทอง ไม่ต้องการถูกกด เอาไว้ด้วยกฎเกณฑ์”

ด้วยเหตุใดก็ไม่อาจรู้ เด็กหญิงรู้สึกหวาดหวั่นและไม่ชอบราชสำนัก ทั้งๆ ที่ในชีวิตนี้ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้พบเจอหรือล่วงเข้าไปเสียด้วยซ้ำ

เถียนเหวินอี้ยิ้มสุภาพ “ข้าเข้าใจแล้ว”

“อากาศเริ่มหนาว ข้าขอตัว”

เหลียนกั๋วถึงหันหลังหมายตรงกลับห้องพัก ทว่าผีเท้าต้องชะงักเพราะ เสียงเรียก

“ถึงถึง...”

เสียงนั้นหวานละมุนพาให้หัวใจสั่นสะท้าน ในความหวานเยิ้มไม่ด้วยความเสนาหา สายใยบางอย่างดั่งรัดนางไว้จนไม่อาจก้าวขา ไม่อาจแม้แต่จะ ขยับตัว

“ถึงถึง... ข้า...” เถียนเหวินอี้ยื่นคำพูดจะเอ่ยต่อ เมื่อครู่ยามนางก้าวเดิน ลัญชาตฤมาณในส่วนลึกฟุ้งหลุดปากเรียกนางเฉกเช่นเขาเรียกสตรีในฝัน เรียกออกไปแล้วก็คิดหนัก

รู้แล้วว่าไม่อยากจะให้นางจากไป ทว่าไม่มีเรื่องใดเป็นเหตุจริงให้อยู่

เหลียนกั๋วถึงออกแรงบังคับร่าง หันกลับมาเผชิญหน้ากับเขา ดวงตากลมโตะกะพริบถี่ นัยน์ตาสีน้ำตาลระวบไหว

ภาพเหตุการณ์แล่นผ่าน นางเอนกายซบอยู่ในอ้อมอกบุรุษผู้หนึ่ง เสียงหัวเราะเยิ้มสุข เขาเอ่ยเรียกนางด้วยน้ำเสียงเสนาหาพาใจระทวย

“ถึงถึง... ถึงถึงคนดี... ถึงถึงของข้า”

ความรู้สึกอุ่นร้อนปรากฏที่ปลายนิ้วก็อ้อย เด็กหญิงยกนิ้วชี้ขึ้นมาเพ่งตา

มอง เส้นรอบวงแดงชัดเจน คิ้วเรียวขมวดมุ่น ทั้งฉงนสงสัยทั้งตกใจ

“คุณชาย...”

“เหวินอี่ เรียกข้าว่าเหวินอี่”

“เหวินอี่...ท่านเคย...” เด็กหญิงอีกอีก ไม่รู้ควรใช้ถ้อยคำใด

ฝันหรือ? ไม่ใช่ฝัน สิ่งที่น่าเห็นคล้ายภาพทับซ้อน มันชัดเจนแจ่มแจ้ง
ประหนึ่งเกิดขึ้นจริง ณ ช่วงเวลานั้น สิ่งเดียวที่ไม่เคยชัดเจนมีเพียงใบหน้า
บุรุษลึกลับ เฟ่งเซ่นไรก็มีอาจเห็น

“ก่อนพบหน้าเจ้า ข้าเคยฝันถึงสตรีนางหนึ่ง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เคย
เห็นหน้านาง จนกระทั่งวันนั้นที่เราได้พบ...หลังจากนั้นทุกความฝัน
ของข้าคือภาพของ...เจ้ายามเติบโตกว่าตอนนี้ เป็นภาพเหตุการณ์ที่ข้าเองไม่อาจ
บอกได้ ว่ามันคืออดีตอันล่วงผ่านมาแล้ว หรืออนาคตที่ยังมาไม่ถึง”

ชายหนุ่มเอ่ยเฉลย มั่นใจว่านี่คือสิ่งที่นางต้องการถาม “เจ้าเป็นเช่น
เดียวกันหรือไม่ ถึงถึง”

เหลียนกู่ถึงรู้สึกถึงลมหายใจติดขัด ความรู้สึกบางอย่างซึ่งถูกกด
เอาไว้กำลังดิ้นรนพยายามปรากฏฉาย แต่ไม่ว่าจะเค้นจะพยายามสักเพียงใด
ก็ไม่สามารถเผยออกมาได้

“ข้า...มันไม่ชัดเจน ข้าเห็นเพียงบุรุษลักษณะท่าทางคล้ายท่าน แต่ไม่
อาจเห็นใบหน้า”

“บางทีอาจเป็นวาสนาของเราสอง”

คำกล่าวนั้นทำให้เหลียนกู่ถึงเงยหน้าสบดวงตาเรียวยาว นัยน์ตาสีดำ
ของเขาทอแสงอบอุ่น แสงนั้นโอบล้อมร่างกายนางเอาไว้ ความรู้สึกที่แสน
คุ้นเคยแผ่เข้าแทรก

“วาสนาของเราสอง...”

สายลมโหมพัดหนักขึ้น เด็กหญิงตัวลั่นเล็กน้อย ท้องฟ้าคำรามกึกก้อง
เป็นสัญญาณว่าฝนกำลังจะตก ฉะนั้นเหวินอี่ถอดผ้าคลุมออก อย่างเข้าซิด
ร่างบางซึ่งกำลังงมมือตัวเอง

“ขออภัย”

ผ้าคลุมผืนนั้นคลุมลง กลิ่นหอมอ่อนๆ ของเขาติดอยู่ที่ผ้าโอบล้อม
ร่างกายไว้

“ขอบคุณท่านมาก ช่างวังนอนแล้ว...ขอตัว”

“เดี๋ยวข้าเดินไปส่ง”

ทั้งคู่เดินเคียงกัน ระหว่างทางไม่มีใครเอ่ยสิ่งใด จนกระทั่งถึงหน้า
ห้องพัก หน้าประตูมีชื่อเออร์ซึ่งดันประตูเปิดออกมาขึ้นรอนหน้าห้อง ดวงตา
สีฟ้าจ้องบุรุษแปลกหน้าเขม็ง แยกเขี้ยวเตรียมคำราม ทว่าต้องหยุดลงเพราะ
เสียงเอ่ยปราม

“ชื่อเออร์ เขาเป็นสหายของข้า” เจ้าของเสื่อหิมะหันไปทางสหาย
“ขอบคุณที่เดินมาส่ง”

“เสื่อตัวนี้เป็นสัตว์เลี้ยงของเจ้า”

“ใช่ สหายคนหนึ่งมอบให้ข้า”

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนลง เปี่ยมด้วยความคะเนิงหายามนึกถึงสหายผู้นั้น
เนียนเหวือนอ้อจับสายตานั้นแล้วบังเกิดความรู้สึกไม่ชอบใจ เจ็บปวดแปลบ
แล่นเข้าอก ทว่าเขาเคยชินกับการควบคุมอารมณ์หนึ่งสงบไม่แสดงความรู้สึกใด
จึงเอ่ยเพียง

“ดูท่าสหายผู้นั้น ‘เขา’ คงจะสำคัญกับเจ้ามาก”

“แน่นอน...เขาสำคัญกับข้ามาก” เอ่ยจบก็นึกถึงบางสิ่งได้

“เหวนอ้อ ท่านเป็นคนของราชสำนัก ไม่ทราบที่ท่านพอจะรู้จักใครใน
กองทัพบ้างหรือไม่”

“อันที่จริงข้ามิใช่ข้าราชการสำนัก เพียงแต่ครอบครัวข้าเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น”
ดวงตากลมโตฉาบความเศร้า ทำให้เขารู้สึกเศร้าตาม เสียงนุ่มทุ้มจึงเอ่ยต่อใน
ทันที “จะไปก็พอรู้จักอยู่บ้าง เจ้ามีเรื่องอันใด”

คำถามพาให้เหลียนกั๊ยถึงระบายยิ้มกว้าง หัวใจที่ห่อเหี่ยวกลับมา
กระชุ่มกระชวย ประหนึ่งได้รับน้ำทิพย์ มือเรียขาวเอื้อมไปกุมมือใหญ่อย่าง

ลืมหัด

“เพื่อนของข้าเขาเสียบหายไป ข้าไม่ได้ข่าวเขาเลย ท่านพอจะช่วยเหลืออย่างลับๆ ได้หรือไม่”

“สืบอย่างลับๆ?”

“ใช่”

“แล้วเพื่อนของเจ้าสังกัดหน่วยกองใด”

เหลียนก๊วยถึงยิ้มค้าง นั่นสินะ...สามปีที่แล้วยามเขาลาจาก บอกเพียงแต่ว่าจะเข้ากองทัพ นับจากนั้นไม่มีการติดต่อใดๆ ทั้งสิ้น ตั้งว่าไม่เคยมีเขาอยู่บนโลกใบนี้

“ข้าไม่รู้” เสียงใสตอบแผ่วเบา

“ก๊วยถึง...กองทัพนั้นมีมากมายยิ่งนัก ถ้าไม่รู้สังกัดยากที่จะหาพบได้”
เจียนเหวินอ๋อหมุนมือกลมมือเล็กแล้วบีบเบาๆ

“แต่ข้าจะพยายามลองดู เพื่อนของเจ้ามีนามว่าอะไร”

“หย่งหนาน เว่ยหย่งหนาน”

“เว่ย...แซ่เว่ยเช่นนั้นหรือ”

“ใช่ เขาเป็นบุตรชายของแม่ทัพเว่ย”

“ที่แท้ก็สกุลเว่ยนี่เอง”

เหตุการณ์เรื่องแม่ทัพเว่ยแพ้ศึกให้แคว้นหงเหอ ครอบครองสละชีพสิ้นในสนามรบ ไม่มีใครไม่พูดถึงเรื่องนี้ หลังข่าวรายงานหน้าท้องพระโรง ชุณนางท่อมเถียงกันหน้าดำหน้าแดง

กองทัพสกุลเว่ยคุมทหารหน่วยทะเลวงพัน ขึ้นชื่อว่าเป็นเหล่าทหารมาคมฝีมือ แม่ทัพเว่ยเองก็เก่งกาจเจเนตีก เคยถูกขุนานนามว่าเป็นเทพเจ้าแห่งสงคราม อยู่ดีๆ ทัพเกิดแตกค่ายถูกปิดล้อมเสียหายย่อยยับ เรื่องนี้แม้แต่หมูยังรู้ว่ามิเือนำ

ฮ่องเต้มีพระบรมราชโองการให้สืบสวนเรื่องนี้ ทว่าทหารที่เหลือรอดนั้น ส่วนใหญ่มิใช่ระดับนายกอง เหล่านายกองล้วนถูกกักตัวไปเป็นเฉลยแคว้น

หงเหอ จนถึงวันนี้ไม่อาจรู้ชะตากรรมว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่

ด้วยความบอบช้ำจากสงคราม เสบียงเริ่มร่อยหรอ และมีโรคระบาด
เกิดขึ้นช่วงนั้น ในที่สุดเรื่องนี้จึงถูกทิ้งเอาไว้ ปล่อยให้จางหายตามกาลเวลา

ทว่าปริศนาหนึ่งซึ่งค้างคาในใจของผู้คน บุตรชายคนเดียวของแม่ทัพ
เว่ยสุญหายไ้ร่องรอย ในจำนวนศพที่ค้นพบไม่ปรากฏร่างคุณชายเว่ยอยู่ด้วย
เขียนเหวินอี่ได้คำตอบแห่งปริศนานั้น ที่แท้เว่ยหย่งหนานยังมีชีวิตอยู่
และตอนนี้ได้กลับเข้ากองทัพเรียบร้อยแล้ว และอาจใช้ชื่อปลอมในระหว่างนี้
ก็ได้

“ข้าจะลองสืบให้ หากได้ข่าวแล้ว ข้าจะแจ้งให้เจ้าทราบได้อย่างไร”

คำถามนั้นพาให้คิ้วเรียวขมวดมุ่น นั่นสินะ เขาจะแจ้งข่าวอย่างไร

หุบเขาเร้นลับเป็นสถานที่ซึ่งไม่อนุญาตให้คนนอกขึ้นไป แน่หนอนว่า
เป็นไปได้ถ้าเขาจะเข้าไปหา คงมีทางเดียวที่พอจะเป็นไปได้ นางต้องลงจาก
เขาเพื่อมาพบเขา

“ทุกวันที่สองของเดือน ข้าจะไปรอท่านหน้าร้านยาเย่าผิน”

แสงสีขาวนวลแยงตาปลุกให้เหลียนกั๋วถึงมีอาจฝันตัวนอนหลับต่อ

นางขี้ตาแล้วกะพริบตาถี่ พยายามปรับกระบอกตาให้เคยชินกับความสว่าง
นั้น เสียงดนตรีจิ้งหะสนุกสนานดังมาจากที่ใดที่หนึ่ง รวมถึงเสียงหัวเราะ
รื่นเริง ทั้งหมดนี้พาให้คนได้ยืนเลิกงัวเงีย สะบัดหน้าเบาๆ เรียกสติ

ภาพอันปรากฏในคลองจักษุทำให้เด็กหญิงเช่าอ่อนแทบล้มทรุด นาง
มิได้อยู่ในห้องนอน แต่ยืนอยู่ ณ ทุ่งหญ้ากว้าง กว้างสุดลูกหูลูกตา ไกลออกไป
ไปนั้นเด็กหญิงหลายสิบคนกำลังจับมือกันเป็นวงกลม แล้วเริ่มกระโดด
โลดเต้นตามจังหวะเพลง

“เป็นไปได้ไม่ได้!”

นางเอ่ยด้วยความตกใจ สองเท้าวิ่งพุ่งไปยังเด็กหญิงเหล่านั้น แต่ไม่มี
ผู้ใดสนใจต่อการปรากฏตัวของนาง ราวกับว่าคนเหล่านั้นไม่อาจมองเห็นผู้มา

เยื่อน ที่สร้าง ความตกใจที่สุดเห็นจะเป็นเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง อายุราวห้าขวบ ไบหน้าถอดแบบมาจากนางยามอายุห้าขวบ ไม่มีผิดเพี้ยน

เด็กหญิงคนนั้นสวมชุดมองโกลสีแดง สวมหมวกทรงกลมร้อยประดับไข่มุกสีเดียวกันกับชุด กำลังออกท่าทางเต้นรำ ก่อนจะนั่งลงด้วยความเหนื่อยล้า

เหลียนก๊วยถึงปวดแน่นหน้าอก เจ็บที่นิ้วก้อยข้างขวา วงแดงหกเส้นขึ้นสีแดงชัดเจนทั้งทรวง มิใช่เพียงวงเดียวแบบที่ผ่านมา จังหวะนั้นเองบังเกิดสายอสนีผ่าฟ้าตกลงเมืองหนานาง หญิงสาวก็หมอบหลับตาปี ร้างสิ้นสะท้าน เพราะความหวาดกลัว

พื้นดินสิ้นสะเทือน รู้สึกถึงแรงลมทรงอำนาจ หอบพัดร่างนางให้หมุนคว้างคว้างกลางอากาศ เด็กหญิงกรีดร้องเรียกหาบิดามารดา ทว่าแลคล้ายไม่มีใครสดับรับรู้ ลมยังคงพัดพาร่างให้ปลิวไปอย่างไร้จุดหมาย สูงขึ้นไปเรื่อยๆ และเหวี่ยงลงต่ำในที่สุด พร้อมกับดวงตากลมโตเบิกกว้างตื่นขึ้น เท้าของนางถีบออกไปสุดแรง

ภาพแรกที่มีมองเห็นคือบิดามารดานั่งอยู่ข้างเตียง ไบหน้าเปี่ยมด้วยความกังวล ดวงตาของถงเหมยฮวาแดงก่ำ น้ำตาไหลเป็นสายอาบแก้ม

“ท่านพ่อท่านแม่” เหลียนก๊วยถึงโผเข้ากอดมารดา “ข้ากลัว... ข้าฝันประหลาดมาก ข้าเห็นตัวเอง...”

มารดาลูบแผ่นหลังปลอบโยน “โธ่ถึงเออร์ ถึงเออร์ของแม่”

เหลียนหลังลูบเรือนผมฉิดารัก ถอนหายใจยาว เขาลุกเดินออกไปด้านนอก เยกหน้ามองท้องฟ้า ท่ามกลางแผ่นฟ้ามีดสนิมทีกลุ่มดาวกลุ่มหนึ่งค่อยๆ เปลี่ยนตำแหน่งจากเส้นยาวแปรเป็นขีดตัวเข้าหากัน ดวงดาวดวงสุดท้ายกะพริบทอแสงสีแดงชัดเจนกว่าทุกครั้ง

“ถึงเวลาแล้วสินะ”

เขาพึมพำกับตัวเอง เดินกลับเข้าไปในห้องด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง

“ถึงเออร์ ตามพ่อมา”

ถงเหมยฮวาประคองบุตรสาวให้ลุกขึ้น ชื่อเออร์ซึ่งนั่งมองนายสาว หมอบนอนลงเพราะไม่ได้รับคำสั่งให้ติดตาม สามคนพ่อแม่ลูกพากันเดินไปยังเรือนหลังน้อย ซึ่งอยู่ด้านในสุดของเรือนทั้งหมด เรือนหลังนี้เป็นเรือนสักการะบรรจุแผ่นป้ายวิญญูณ ถ้าไม่มีคำสั่งไม่ว่าใครก็ห้ามเขา

ด้านในเรือนมีแผ่นป้ายวิญญูณวางเรียงรายตามลำดับ บนสุดคือป้ายสี่ตัวอักษรสีทองสลักชื่อ ‘เหลียนจี’

“คำนับบรรพบุรุษเสียถึงเออร์”

คำบอกของบิดาทำให้เหลียนกู่ยถึงนั่งลงคำนับ แหวตาทกวาดสำรวจทั่วห้อง ภายในมีตู้ลงกุญแจแน่นหนาในทุกตู้และทุกชั้น ไม่มีเครื่องเรือนอื่นใดตั้งอยู่ ไม่มีแม้แต่หน้าต่างสักบานเดียว

หน้าต่างวางป้ายวิญญูณมีกระถางรูปทองเหลือง รอบด้านกระถางสลักอักษรโบราณ กึ่งกลางมีสัญลักษณ์หยินหยางหมุนขึ้น และมีเทียนเล่มใหญ่สีขาวเล่มจุดให้แสงสว่าง ถัดไปเป็นเตาทองเหลืองสำหรับเผากำยาน และเตาทองเหลืองขนาดใหญ่สำหรับเผากระดาษเงินกระดาษทอง

เหลียนหลังนั่งลงคำนับสามครั้ง เบือนหน้าหันกลับมามองบุตรสาวด้วยสายตาลำบากใจ จ้องมองอยู่นาน ในที่สุดจึงเอ่ยปาก

“ถึงเออร์ เห็นวงแดงรอบนี้ก็อัยข้างขวาของเจ้าใช่หรือไม่”

“เจ้าคะ ท่านแม่เคยบอกว่าเป็นปานรูปแบบหนึ่ง”

“แท้จริงแล้วเส้นเหล่านี้มีใช่ปาน แต่เป็น...” เหลียนหลังถอนหายใจพยายามเรียบเรียงคำพูด

“ลูกรัก เจ้าถือกำเนิดมาด้วยชะตาหกดุครอง หกเส้นด้ายแดงรัดปลายนิ้วเจ้า ชะตาเจ้ามีถึงหกคู่ว่าสนา”

เหลียนกู่ยถึงกะพริบตาถี่ ร่างเย็นยะเยือกราวกับถูกแช่แข็ง เอ่ยถามทั้งที่ไม่เข้าใจนัก “หกคู่ครอง?”

“มันเป็นเรื่องพิวพันเกี่ยวเนื่องมาจากชาติภพก่อน พ่อจบบยามทำนายดูแล้วเห็นเพียงผิวเผิน สวรรค์คงต้องการเปิดเผยแก่เจ้าผู้เป็นเจ้าชะตาเท่านั้น”

“ท่านพ่อ ลูกไม่เข้าใจเจ้าคะ”

“พ่อเองก็ไม่แน่ใจนัก คาดเดาว่าภพชาติที่แล้ว เจ้าอาจมีความเกี่ยวข้องกับ ต่อบุรุษหกคน และบุรุษทั้งหกคนนั้นนี้อาจเคยสาบานมั่นรักผูกพัน ก่อเกิด พันธสัญญาติดตามตัวเจ้ามาจนถึงชาตินี้”

“แต่ท่านพ่อ ข้าจะมีสามีหกคนได้อย่างไร ถึงทำได้ข้าก็ไม่ต้องการ”

แต่คิดนางก็ชวนลูก หกสามีอย่างนั้นหรือ ร่างกายคงแหลกสลายหาก ต้องมีสามีถึงหกคน อีกอย่าง หากนางตั้งครรรภ์ จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นลูกที่เกิดจากสามีคนใด แต่คิดก็ปวดหัวแล้ว

เหนือสิ่งอื่นใด มีสิ่งหนึ่งที่เหลียนก๊วยถึงยึดมั่นมาเสมอ สามีมักรยาต้องมีเพียงหนึ่งเดียว นางถือมั่นเช่นบิดามารดา

เพียงหนึ่งคู่ครอง หนึ่งรักชั่วนิรันดร์...

“ท่านพ่อ ท่านต้องช่วยข้านะเจ้าคะ ข้าไม่อยากมีหกสามี”

มือเล็กเขย่าแขนบิดา ดวงตากลมโตแดงก่ำ ถงเหมยฮวาสะอื้นให้ โอบกอดลูกสาว หัวใจของคนเป็นแม่ปวดร้าวนัก ครั้งแรกที่นางได้ฟังเรื่องนี้ จากปากสามี แทบล้มทั้งยืน ทว่ายังประคองตัวได้เมื่อสามีกล่าวว่ามีวิธีแก้

“ถึงเออร์ เจ้าตั้งใจเย็น พ่อจ้บยามดูแล้ว ชะตาคู่ครองของเจ้าเริ่ม แข็งกล้ามากขึ้นทุกวัน”

“ท่านพ่อ มีทางแก้ไขหรือไม่เจ้าคะ”

เหลียนหลังพยักหน้า หยิบกล่องไม้สี่เหลี่ยมขึ้นมาเปิด ในนั้นมีตลับ หยกหงส์โลหิตและหนังแกะ ส่วนกำไลหยกหิมะอัคคีเขานำออกมาแช่น้ำให้ บุตรสาวดื่มตั้งแต่วันที่นางเป็นลมหมดสติ

ด้วยฤทธิ์แห่งหยกหิมะอัคคี นอกจากสามารถเชื่อมต่อประตูลุสวรค์ เข้ากับโลกมนุษย์ ผสานฟ้ารวมแผ่นดิน ยังมีพลังพิเศษในการสะกดปิดผนึก ความทรงจำไว้ได้ ช่วยคุ้มครองปรารถนาของเหลียนก๊วยถึงไม่ให้แตกชานยามเข้าใจ ผู้มีชะตาเป็นคู่ครอง ด้วยเหตุนี้หากนางเข้าใจแล้วจะสนา จึงรู้สึกเพียงคล้ำคล้าย คล้ำคลา

รวมถึงอาจเป็นเพราะสวรรค์เจตนาจะเปิดเผยที่ละส่วน เรื่องราวทั้งหมดจึงไม่ปรากฏแจ้งในครั้งเดียว

“ชะตาหาคู่ครองนั้น ใ่วว่าจะตามติดเจ้าเพียงในชาตินี้ แต่จะตามติดไปทุกภพทุกชาติ ทางเดียวที่แก้ไขได้คือการถอดถอนคำสาบาน”

“ถ้าเช่นนั้นข้าขอถอดถอน”

“มันไม่ง่ายเช่นนั้น เจ้าชะตาทั้งคู่ล้วนต้องร่วมกันถอดถอน”

เด็กหญิงทวนคำตอบนั้น แล้วเบิกตากว้าง นี่หมายความว่า...

“ข้าต้องตามหาหาคคนนั้นหรือเจ้าคะ”

เหลียนหลังส่ายหน้า “หน้าที่ของเจ้ามิใช่การตามหา แต่รอคอยสวรรค์นำพา เมื่อถึงเวลาวาสนาแห่งด้ายแดงจะชักนำให้เขามาพบกับเจ้า เร็วช้าเพียงใดขึ้นอยู่กับกรรมและวาสนาของพวกเจ้าทั้งสองในชาติที่แล้ว”

มือใหญ่ลูบศีรษะเล็ก “ส่วนหน้าที่ของเจ้า คือนำพาคว่ำวาสนาขึ้นสู่แท่นบวงสรวงสวรรค์ เพื่อปลดปล่อยพันธะแห่งคำสาบาน”

คำยืนยันจากบิดาพาให้นางแทบใจสลาย จะเป็นไปได้อย่างไรกัน แผ่นดินนี้ออกจะกว้างใหญ่ อีกอย่าง คู่ครองทั้งหลายเป็นใคร หน้าตาเช่นไร มิอาจรู้ ความรู้สึกยามนี้เหมือนตกอยู่ที่ท่ามกลางมหาสมุทรกว้าง ต้องดำดิ่งเพื่อค้นหาเม็ดทรายหกเม็ด

“อย่าห่วงเลยถึงเออร์ ถึงเวลาสวรรค์จะนำพาให้ได้พบ” ธงเหมยฮวาโอบกอดลูกสาว

คำปลอบจากมารดาทำได้ทำให้นางรู้สึกดีขึ้น แล้วถ้าทั้งหกคว่ำวาสนาหาางไม่พบในชาตินี้เล่า นางจะต้องแบกรับชะตาประหลาดติดตัวไปทุกชาติทุกภพเช่นนั้นหรือ

มือเล็กกำแน่น ริมฝีปากบางแหม่มเป็นเส้นตรง “ไม่ยอม...ข้าไม่ยอม เรื่องราวทั้งหมดต้องจบลงในโลกชาตินี้ ข้าจะถอนทุกพันธนาการให้จบสิ้น”

“ท่านพ่อเจ้าคะ วิธีการถอนคำสาบานต้องทำอย่างไรหรือเจ้าคะ”

เหลียนหลังหยิบแผ่นหนังแกะสีขาวยมองขึ้นมาเปิด อักษรในนั้นยัง

ซัดแจ้งมิได้จางหายตามกาลเวลา ดวงตาของเขามองโลไปเรื่อย แล้วหยุด
ลงที่...

'สาวพรหมจรรย์จุดอัคคี โลกิตมอบให้ด้วยยินยอม'